

Володимире, ти проклятий батьком
загиблого сержанта Ярослава
Журавля

Відповіді на запитання,
адресовані «Вові»

» стор. 6—9

Не з однієї колиски

Історичні витоки своєї
державності третина
білорусів бачать у
Великому князівстві
Литовському

» стор. 5

Солодкі та пікантні
сувеніри літа

Рецепти
серпневої
консервації від
Лілії Цвіт

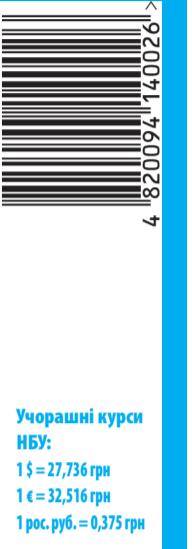
» стор. 14

Україна молода

Середа, 5 серпня 2020 року

№ 71 (5673)

Учораши курси
НБУ:
1 \$ = 27,736 грн
1 € = 32,516 грн
1 рос. руб. = 0,375 грн

Таке доступне Чорне море

Відкриваю
таємницю,
як відпочити
два тижні у
Залізному
Порту за три
з половиною
долари на добу

» стор. 11

Український Залізний Порт не гірше турецько-єгипетських курортів. Перевірено на власному досвіді.
Фото з сайта kirillovka.ks.ua.

«Виконавці запевнили, що у двомісячний термін роботи будуть виконані. В іншому разі вони понесуть юридичну відповіальність, у тому числі жорсткі фінансові санкції, передбачені чинними договорами».

Роман Лещенко
голова Держгеокадастру

■ СОЦІОЛОГІЯ

Як тебе не любити, Києве мій

Життя в столиці комфортніше, але не ідеальне

Катерина БАЧИНСЬКА

Чим більче вибори — тим більше соціології. Група «Рейтинг» опублікувала найсвіжіші дані рейтингів кандидатів у мери столиці. Однак, окрім цього, в містян запитали про те, як вони ставляться до коронакризи. Таким чином 62% опитаних киян зазначили, що більше бояться економічних наслідків коронавирусу для своєї родини, аніж можливості захворити. Натомість 29% більше бояться захворіти, аніж економічних наслідків. Цікаво, що жителі столиці краще оцінюють місцевий стан справ, аніж загальну ситуацію в країні. Так, лише кожен четвертий опитаний вважає, що країна рухається у правильному напрямку, 67% — протилежної думки. Натомість кожен другий, хто проживає у столиці, оцінює стан справ у місті як правильний, 49% — як неправильний.

У рейтингу кандидатів на виборах мера Києва лідером є Віталій Кличко, за якого б віддали свої голоси 41,7% тих, хто визначився із вибором і має намір узяти участь у голосуванні. Друге місце займає шоумен Сергій Притула, третьою йде кандидатка від «Слуги народу» Ірина Верещук. «Жодна з партій, політичних гравців не висунула кандидатів на рівні Кличка. Тим паче, його рейтинг уже зростає кілька місяців поспіль. Лише з початку кампанії рейтинг зрос майже вдвічі. Ми маємо ситуацію, коли центральну владу оцінюють негативно, а місцеву — значно краще. Відповідно, Кличко потрапляє в загальний образ «міцного господарника», який забезпечує потреби містян», — заявив заступник директора соціологічної групи «Рейтинг» Любомир Мисів.

Якби вибори до Київської міськради відбулися найближчим часом, то «Європолідарність» та «Слуга народу» отримали б майже по 20% голосів виборців. Також до Київради може пройти партія «УДАР», «Опозиційна платформа — За життя», «Батьківщина» та партія Шарія. У межах статистичної позначки партія «Голос» — 4,6% та «Перемога Пальчевського». Таким чином, на думку експертів, опозиція може перемогти провладну партію на місцевих виборах. «Зростання рейтингу «Європейської Солідарності» свідчить про те, що для киян «ЕС» є ключовою опозиційною силою в країні. При цьому ми бачимо розрив між тією ж «ЕС» і, наприклад, «Опозиційною платформою — За життя». Однак якщо дивитися всеукраїнські рейтинги, то між цими партіями не такий великий розрив. А якщо по Києву — ми бачимо, що перемагає «Європейська Солідарність», — зазначив політичний експерт Дмитро Корнійчук.

Окрім цього, киян попросили оцінити ситуацію в столиці на даний момент. Таким чином, 54% вважають, що ситуація у Києві за час перебування Віталія Кличка на посаді мера покращилася. 30% не побачили жодних змін. Лише 15% вважають, що вона погіршилася. Що цікаво, у порівнянні з кінцем минулого року кількість тих, хто побачив позитивні зміни за час перебування мера Кличка на посаді, зросла.

■ НА ФРОНТІ

Й інформаційна війна

Зафіксовано 243 порушення режиму тиші

Леонід ШКІЛІНДЕЙ

Минула дів'ята доба режиму припинення вогню, і більшість бойових дій розгортається в інформаційному просторі. На ранок 4 серпня однією з топ-новин українського медіапростору став допис пресекретарки президента Юлії Мендель у «Фейсбуці» на особистій сторінці, який за стилем написання та контентом журналісти та читачі ідентифікували як майже ідентичні. Це підтвердило інформацію, яку напередодні розповсюдила «Новинарня» про те, що пресекретарки президента осібисто редактує зведення штабу ООС. Це, у свою чергу, спричинило хвилю обурення, так, що під дописом врешті було вимкнено коментарі.

За зведеннями штабу Операції об'єднаних сил, військовослужбовці

Збройних сил України та інших складових сил оборони виконували свої завдання за призначенням у звичному порядку. Бойових втрат та поранених зі складу Об'єднаних сил немає.

За минулу добу зафіксовано три обстріли з боку збройних формувань Російської Федерації. Один провокативний постріл зі станкового протитанкового гранатомета противник здійснив біля Південного, зі стрілецької зброї — неподалік Мар'їнки. Ще один постріл із підствольного гранатомета пролунав поблизу Майорська. Військовослужбовці Об'єднаних сил на свідомі провокації з боку противника вогонь у відповідь не відкривали.

Серед особового складу Об'єднаних сил бойових втрат та поранених немає.

Від початку поточної доби обліковано одну провокацію зі сторони ворога. Посеред ночі противник здій-

сив один постріл із підствольного гранатомета біля населеного пункту Піски. У відповідь на провокацію наші захисники вогонь не відкривали. Ситуація залишається повністю контролюваною українськими воїнами.

За даними Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ, впродовж усього періоду від початку оголошення режиму тиші їхні спостерігачі зафіксували 243 випадки його порушення. Зокрема, згідно зі звітом від 3 серпня, від вечора 1 серпня до вечора 2 серпня вони зафіксували три такі випадки: один у Донецькій області, два — в Луганській.

До речі, окрім українських військовослужбовців, у районі проведення операції належно виконують свої завдання й інші підрозділи Об'єднаних сил. Зокрема, 40 невідомих вибухових пристрій знайшли підрозділи ДСНС під час розмінування за заявами мешканців прифронтових населених пунктів Донбасу. Загалом за розпорядженням командувача Об'єднаних сил тільки за минулу добу було проведено розмінування площа майже в два гектари.

■ COVID-19

Червоний — не любов

Міська рада Тернополя відмовляється виконувати протиепідемічні вимоги центральної влади

Світлана МИЧКО
Тернопіль

Позачергова сесія Тернопільської міськради розставила крапки над «і» у ставленні місцевої влади до віднесення Тернополя до «червоної» карантинної зони COVID-19.

Як повідомила пресслужба міської ради, депутати визнали рішення Державної комісії ТЕБ та НС і Постанову Кабінету Міністрів України від 22.07.2020 р. №641 «Про встановлення карантину та запровадження посилених протиепідемічних заходів на території зі значним поширенням гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2» такими, що не відповідають нормам ці-

лой низки статей Конституції України. Відтак зобов'язали виконавчі органи, комунальні підприємства, установи та організації забезпечити належне функціонування закладів дошкільної освіти, громадського транспорту та життедіяльність територіальної громади в цілому згідно з рішеннями місцевої комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій (читай — у такому ж режимі, як це все функціонувало до внесення Тернополя у «червону» зону).

«Тернополяни просять забезпечити їхні конституційні права, зокрема й право на працю, — прокоментував міський голова Сергій Надал. — Адже від-

Віднесення Тернополя до «червоної» зони не відповідає жодним показникам.

несення Тернополя до «червоної» зони не відповідає жодним показникам. Зупинити роботу міста ми не можемо. Місто і так від початку епідемії втратило понад 100 мільйонів гривень, натомість не отримало допомоги від держави. Придбання медикаментів, медичного обладнання, засобів індивідуального захисту і наявність зарплати лікарям фінансуються за рахунок міського бюджету».

Органам поліції рекомендовано не вчиняти дій щодо притягнення до відповідальності суб'єктів господарювання, які діяли у відповідності до даного рішення. Також депутати вирішили звернутися до міністра охорони здоров'я України щодо виключення Тернополя із зони «червоного» рівня епідемічної небезпеки; до міністра інфраструктури — щодо недопущення скасування зупинки поїздів далекого сполучення на станції Тернопіль; до регіональної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій при Тернопільській обласній державній адміністрації щодо недопущення засторони регулярних перевезень автомобільним транспортом.

■ ОБЛІК

Чиї угіддя?

Інвентаризацію сільськогосподарських земель державної власності продовжили

Людмила КОХАН

Завершення інвентаризації сільськогосподарських земель державної власності відтермінували до 21 вересня 2020 року через пандемію ко-

ронавірусу та карантинні обмеження, повідомив голова Держгеокадастру Роман Лещенко на сторінці у соціальній мережі «Фейсбук».

«На жаль, через COVID-19 та карантинні обмежен-

ня, які були запроваджені по всій країні, цей процес затягнувся. Всі виконавці визнали, що не змогли виконати свої зобов'язання до 20 липня, як передбачалося підписаними угодами. Через карантин та наявність великої кількості оскаржень тендерних закупівель до Антимонопольного комітету укладання договорів відбулося лише у травні-червні, а не в березні. Через ці обставини інвентаризація стартиувала на два місяці пізніше, ніж заплановано», — написав Роман Лещенко.

Чиновник повідомив, що за результатами на-

ради з представниками компаній, які перемогли в тендерах на проведення державної інвентаризації земель, вирішили погодитися з Кабміном відтермінування завершення інвентаризації сільгospземель державної власності до 21 вересня 2020 року.

«Виконавці запевнили, що у двомісячний термін роботи будуть виконані. В іншому разі вони понесуть юридичну відповіальність, у тому числі жорсткі фінансові санкції, передбачені чинними договорами», — попередив очільник Держгеокадастру.

■ МЕДИЦИНА

Безпеку гарантує робот

У Черкасах відкрили Центр крові, інвестувавши 90 мільйонів гривень

Людмила НІКІТЕНКО

У Черкасах урочисто відкрили повноцінний сучасний Центр крові.

Як розповідає голова Черкаської ОДА Роман Боднар, колишнє приміщення обласної станції переливання крові приватна фірма взяла в оренду два роки тому. За цей час туди інвестували майже 90 мільйонів гривень. «Але йдеться не лише про кошти, а насамперед про якість і безпеку, які гарантують новітнє технологічне обладнання та висококласні фахівці», — зазначає пан Роман.

За його словами, у Центрі крові — найновіше роботизоване швейцарське обладнання Roche. Важливо, що введене обов'язкове тестування всіх компонентів крові методом ПЛР. Це виключає можливість інфікування реципієнтів на ВІЛ, сифіліс, гепатити.

«Річна потужність центру Biopharma Plasma в Черкасах — майже 7 тисяч літрів компонентів крові. Це повністю забезпечує всі

У комфортних умовах чекають нових донорів.

Фото Черкаської ОДА.

лікувальні заклади області. Для хворих — послуга безоплатна, а пошуком донорів займається сам Центр», — каже Роман Боднар.

У новому Центрі збереглий колектив, який раніше працював на станції переливання крові. Загалом нині там трудиться більше 70 осіб. ■

«Я сам був донором, і в Черкасах також. Повірте, коли ти приходиш у приміщення, коли ти переконаний у безпеці, де хороши комфортні умови, тобі хочеться стати донором повторно. А розвиток культури донорства в Україні та порятунок життів — це головне», — упевнений голова Черкаської ОДА. ■

■ ВШАНУВАННЯ

Союзники через століття

До 100-річчя
Варшавської битви у
Польщі з'явиться сквер
генерала УНР

Тарас ЗДОРОВИЛО

В історичному контексті в украйнсько-польських відносинах чимало трагічних сторінок, але з плином часу спостерігається все більше поваги народів один до одного й взаєморозуміння. Яскравим прикладом цього стало голо-сування наприкінці липня у Варшавській міськраді, коли 57 депутатів ухвалили постанову, згідно з якою 14 серпня в польському столичному районі Воля з'явиться сквер імені українського генерала армії УНР Марка Безручка. І це не перша подібна ініціатива за останні три роки, до речі: у Польщі є кільканадцять вулиць і скверів, названих іменами видатних українців.

Заяву подала в лютому до голови міськради громадська ініціатива з догляду за могилами воїнів УНР у Варшаві: організація запропонувала вшанувати «героя Польщі та України — генерала Марка Безручка — у 100-річчя Варшавської битви». Сквер його імені розташовуватиметься між вулицями Яна Казімежа та Всховською.

Депутат від «Громадянської коаліції» Ярослав Шостаковський нагадав, що саме на Волосько-му цвинтарі похованій український генерал, і там же з ініціативи польських гацерів та українських пластунів проходить акція «Полум'я братерства». Марко Безручко у 20-ті та 30-ті роки ХХ століття жив у варшавському

Марко Безручко (на першому плані) і Симон Петлюра (крайній праворуч).

районі Охота на вулиці Опачевській, 54 (цей будинок був зруйнований під час II Світової війни), поблизу нинішньої вулиці Варшавської битви.

«У 2020 році ми святкуємо 100-ту річницю Варшавської битви. Це чудова можливість, аби столиця віддала шану українським союзникам — офіцерам та солдатам Армії Української Народної Республіки, які пліч-о-пліч з солдатами польського війська захищали Варшаву та Європу від більшовицької навали. Генерал Марко Безручко є символом цієї спільноти боротьби», — на-голосили члени ініціативи. Вони зазначили, що за цю вірність, виконання військового обов'язку до кінця бійцям армії УНР — єдиного на той час союзника польської армії — належить пам'ять і повага.

Ідею підтримали Посольство України у Польщі та низка організацій, зокрема Українське історичне товариство, Об'єднання гарцерів у Польщі тощо.

Сумно усвідомлювати, але на-вряд чи широкому загалу в Україні відоме це ім'я. З лютого 1920 року Марко Безручко — командир 6-ї Січової дивізії Армії УНР, що була сформована з інтернованих українських військових у фортеці в Брест-Литовську. Після підписання Варшавського договору того ж року дивізії Безручка та Олександра Удовиченка розпочали спільно з польською армією наступ на Київ. У травні його дивізія в авангарді польсько-українських військ зайняла Київ.

Із серпня 1920 командував Середньою групою військ Армії УНР й очолював героїчну оборону міста Замостя та вийшов піреможцем тут у запеклих боях союзників польсько-українських військ проти першої кінної армії Будьонного. Невдовзі Середня група військ під його проводом вела восени контрнаступ проти більшовицьких військ і зайняла Поділля. ■

■ Є ПРОБЛЕМА

Битий шлях

Канівську об'їзну дорогу називають найгіршою в області

Канівська об'їзна дорога у жахливому стані.

Фото із ФБ.

Людмила НІКІТЕНКО
Черкаська область

У Каневі термінового капітального ремонту потребує об'їзна дорога. На Черкащині її називають найгіршою в області. Тут сущільні ями, чимало з яких сягають до півметра.

«Капітальний ремонт цієї дороги є особливо важливим для нашого міста, яке вважають украйнською Меккою і куди щороку приїжджають тисячі туристів не лише з Черкащини та всієї України, а й із-за кордону», — розповідає «Україні молодій» депутат Черкаської обласної ради від ВО «Черкащани» Володимир Братаніч.

Він каже, що надіслав до народного депутата України Олександра Скічка та голови Черкаської облдержадміністрації Романа Боднара депутатське звернення щодо капітального ремонту автомобільної об'їзної дороги державного значення Кременець — Біла Церква — Ржищів — Канів — Софіївка, на ділянці км 519+736 — км 523+336.

За його словами, сучасна добrotна об'їзна дорога — це не лише безпека руху і життя людей, а ще й інвестиційна привабливість міста, області, країни. У Каневі ж уже понад п'ять років вантажний транспорт практично не може об'їхати місто у зв'язку з тим, що дорожнє покриття згаданої траси є аварійно небезпечним.

«Ця об'їзна дорога будувалася ще у 2003 році на швидку руку, і наразі вона справді у жахливому стані. Уявіть тільки, там є ями по 30-40 сантиметрів. Тож робити там ямковий ремонт немає сенсу, треба тільки капітальний», — додає депутат Канівської районної ради Микола Фесенко.

Він називає цю дорогу найгіршою не лише на Канівщині, а й на всій Черкащині. Каже, легковики там уже не проїхати. А ситуація ускладнюється ще тим, що той шлях остаточно добивають вантажівки, вщерть завантажені щебенем, які рухаються з Богуславського кар'єру до Золотоноши, де нині триває капітальне будівництво траси «Київ — Дніпро». Таких вантажних авто за добу проходить до 160.

«Зрозуміло, що їм через Канів найближче, але ж нам від того не легше. Бо ті вантажівки по 50-60 тонн не лише доруйновують залишки об'їзної, вони вбивають іще й наші міські дороги», — обурюється Микола Григорович.

Більше того, наголошує, вантажівки розбили вже і нову дорогу, яка йде через Канівську ГЕС, бо рухаються ще й по ній.

«Від того, що об'їзна, а це кілометрів із п'ять до-роги, у жахливому стані, — потерпають і зазнають збитків не лише наші підприємства, фірми, від цього страждають і жителі міста. Во вантажівки зі щебенем уночі йдуть через міський житловий мікрорайон Костянтець, де круті повороти та узвози. І як це небезично, коли по них рухається перевантаженний транспорт! Для міста це справжня біда», — говорить міський голова Канева Ігор Ренькас.

Він наголошує, що міська влада Канева звертається з листами про цю проблему до уряду та до свого народного депутата від «Слуги народу» Олександра Скічка. Останній, мовляв, запевнив, що в цьому році дорогу буде відремонтовано.

Як зазначає депутат Черкаської обласної ради Володимир Братаніч, на капітальний ремонт об'їзної канівської дороги необхідно 144 мільйони гривень.

«На капремонт об'їзної вже виготовлена проектно-кошторисна документація, а торік у вересні було навіть проведено тендер на ремонтні роботи, знайдено підрядника. Проте в цьому році фінансування так і не було виділено. І все зупинилося», — говорить Володимир Братаніч.

Проте депутат Канівської районної ради Микола Фесенко уточнює, що в переліку робіт «Великогородівництва» канівської об'їзної дороги також немає. ■

■ СЦЕНАРІЙ

Азбучні істини для гаранта

Куди веде Україну «ЗЕбій із тінню»?

Тетяна ПАРХОМЧУК

Президент Володимир Зеленський продовжує «бій з тінню» — власними опозиційними політиками, лідерами громадської думки, замість того, щоб нарешті ретельно проаналізувати й усвідомити, які загрози несе не лише країні, а й його справі, бізнесу, сім'ї можливе (не приведи Боже) поглинання нас північним сусідом.

Безпека — категорія нематеріальна, але її відсутність відчуває кожен як у фізичному, так і в матеріальному вимірі.

У країні немає чіткої ідеології, тому на шостому році війни відсутня чітка структура та завдання щодо захисту суверенітету. Якщо в державі на багатьох ключових посадах сидять люди, котрі не сприймають суверенітет держави, то яка їм різниця, з ким «общак» планувати? Чому б і не з Росією? Це після стількох втрат і смертей? І що, тоді нашу внутрішню та зовнішню безпеку буде продовжувати «захищати» Кремль? Тільки від кого? Продажним співвітчизникам-манкурам на керівних посадах від цього пирога залишиться не більше, ніж дірка від бублика. Хоч це можуть усвідомити вони — «наші» українсько-проросійські політики чиновники?

Хто кличе в Україну повномасштабну війну?

Чергова новина щодо вороже налаштованого на нас найближчого велико-го, але позбавленого величі сусіда така, що в жилах стигне кров: у Раді Федерації Росії прийняли заяву про порушення прав російськомовного населення в Україні.

Про це в своєму блозі на «Еспресо» розповів народний депутат від «Європейської солідарності» Микола Княжицький. «Рада Федерації», російські сенатори прийняли заяву про порушення прав російськомовного населення в Україні. Читав я цю заяву і бачив перед собою обличчя Долженкова, обличчя Бужанського, обличчя «слуг народу», котрі вимагали поставити на порядок денний законопроект, котрий обмежує навчання українською мовою в українських школах. Тепер зрозуміло, чиє завдання вони виконують. Тепер зрозуміло, хто є замовником їхньої позиції, тому що слово в слово їхня аргументація повторює аргументацію росіян.

За словами народного депутата, росіяни проти не лише російської мови, а й української незалежності та українського суверенітету. По-перше, вони стверджують, що в 2014 році в Україні відбувся державний переворот, а не Революція гідності.

Як зазначається у заявлі Ради Федерації, «празахідна орієнтація України після державного перевороту в 2014 році не наблизила її до цивілізаційних демократичних стандартів, а навпаки — ще більше віддалила від них. Нинішнє керівництво України продовжило диктаторський курс колишнього президента України Петра Порошенка, що спрямований на обмеження прав російськомовного населення на навчання рідною мовою».

У Російській Федерації вперто переконані, що Крим — це Росія, і тому незрозуміло, чому Україна згадує про український Крим у своєму законодавстві.

Ми щодня, впродовж шести років, відчуваємо біль і несемо тягар втрат через такий захист російськомовних у Криму та на Донбасі.

Нагадаємо, мовний законопроект Максима Бужанського було зареєстровано у парламенті в жовтні 2019 року. Він передбачає перехід російськомовних 5-11 класів на навчання українською мовою не в 2020-му, а в 2023 році. Але 16-17 липня вже цього року, перед парламентськими канікулами, під стінами Верховної Ради відбулася потужна акція протесту проти прийняття цього документа. Це значною мірою вплинуло на «слуг».

Уповноважений із захисту державної мови Тарас Кремінь закликав народних депутатів не підтримувати та зняти з розгляду цей законопроект Максима Бужанського.

Пізніше стало відомо, що скандальний мовний проект закону авторства нардепа від «Слуги народу» не розгля-

датимуть у Верховній Раді восени (як планувалось), коли почнеться нова сесія, оскільки з початком навчального року він втратить сенс.

Чи варто це записувати в активи чинного президента? Можливо. Але його рейтинг не росте. А після того, як у Раді Федерації Росії прийняли заяву про порушення прав російськомовного населення в Україні, питання, на кого розраховані всі ці порухи згаданих депутатів, відпадає саме собою.

Наївна міжнародна політика — супервітчизняний оксюморон

А тим часом український дипломат, міністр закордонних справ України у 2007-2009 роках Володимир Огрізко напередодні телефонної розмови Зеленського й Путіна, апеляючи до здорової глупзди нашого президента, зauważив, що його впевненість, що він має якісь унікальні здібності переконувати людей, а тому змусить Путіна змінити свою позицію, щонайменше безвідповідально.

«Це наївна політика, яка Україні нічого дати не може», — стверджує Володимир Огрізко. — Чому така лінія обрана нашим президентом? Думаю, тому, що він просто не знає, що таке Російська Федерація в історичній ретроспективі. І, крім того, він не вважає, що «руський мір» і все те, що з ним пов’язано, це погано. Комбінація цих речей і впевненість у своїх можливостях переконувати всіх в усьому має наслідком спроби, як на мене, досягти неможливого».

Єдине, що в цьому плані обнадіює Володимира Огрізка, — після чергового фіаско має настати більш-менш тверезе оцінювання ситуації. Оскільки це звернення українського дипломата було оприлюднене до телефонної розмови Зеленського й Путіна, то він намагався в посилі до конкретної розмови дотукатись до здорового глупзу першої особи України щодо загальної поведінки з президентом країни-агресора. Він застеріг українського гаранта від обговорення з Путіним таких тем, як-от децентралізація чи Конституція.

«Тим, хто готує президента до таких розмов, треба не повторювати як папу-гам, що це написано в Мінських домовленостях, а дивитися на ситуацію дещо ширше. Розуміти, що, крім цих Мінських домовленостей, що не є нормою міжнародного права, є документи, котрі визначають засади спілкування між країнами: документи ОБСЄ, двосторонні або багатосторонні конвенції. Питання тут не в Мінських домовленостях, а в захисті національних інтересів. І якщо вони стоять на першому місці, то тоді ніякими формулами, тим більше підписаними під тиском або загрозою (а це означає — нікчемні від самого початку), прикриватися не треба. Треба думати, як повернати втрачені території, і змушувати Росію повернутися до здорового глупзу. Це завдання, що мають стояти перед нашою зовніш-

«Іхтамнєт».

ньою політикою», — вказує на азбучні незаперечні істини дипломатії у стані війни Володимир Огрізко.

До речі, щодо «тих, хто готує» президента до міжнародних розмов, кадровий підбір (як і міжнародна політика) також не «коньок» чинного президента. Про це свідчать і результати експертного дослідження Фонду «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва. Оцінка кадрової політики найгірша і становить 1,5 бала з 5 можливих.

Тож чи справді не знають, чи не хочуть знати, чи роблять вигляд, що все робиться правильно? Схоже на поганий спектакль. Бо, за даними української розвідки, ситуація біля східних кордонів країни лише загострюється і в другій половині літа гучніше стали лунати припущення щодо підготовки РФ до повномасштабного вторгнення.

Шантаж Кремля не знає меж

Росія розгорнула навколо України війська, які налічують майже 80 тисяч солдатів, і вторгнення до України для Кремля — лише питання часу, ділиться керівник Служби зовнішньої розвідки України Валерій Кондратюк з українськими ЗМІ.

«На сучасному етапі гібридної війни Росія розгорнула навколо України військове угруповання, до якого входять дві нові армії та армійський корпус: 20-та армія — вже практично сформована, включає дві дивізії загальною чисельністю близько 24 тисяч осіб; 8-ма армія — близько 45 тисяч осіб з урахуванням 1-го та 2-го армійських корпусів на тимчасово окупованих територіях Донбасу; 22-й армійський корпус — об’єднання у складі берегових військ ВМФ РФ, налічує 9 тисяч військовослужбовців. Ці підрозділи набудуть повної оперативної готовності вже найближчим часом. Кремль розглядає власну армію як інструмент досягнення зовнішньополітичних амбіцій, тому наказ про вторгнення до іншої держави — для Москви лише питання часу і можливостей. Рівень озброєння новітніми засобами у стратегічних ядерних силах РФ сягнув 83%, у повітряно-космічних силах — 75%, у повітряно-десантних військах та військовоморських силах перевищив 63%, а в сухопутних військах — 50%. Рівень оснащеності сучасними засобами управління у військах становить 67%.

Москва створює довготривалий загрози, зокрема й розбудовою нової військової бази поблизу кордонів України (у м. Ростов, за 60 км від кордону) для постійної дислокації підрозділів новоствореної 150-ї мотострілецької дивізії ЗС РФ», — зазначив Кондратюк.

Керівник Служби зовнішньої розвідки стверджує, що «для політичного

тиску на Україну і Захід Кремль має на мір використати стратегічні військові навчання «Кавказ-2020», де буде відпрацьовано сценарій нападу на сусідні країни». Загальна кількість військ, задіяних у маневрах, що відбудуться у вересні цього року, становитиме щонайменше 120 тисяч військовослужбовців, з тисячі бойових броньованих машин, близько 300 літаків, 250 гелікоптерів, 50 кораблів і до 5 підводних човнів.

На думку Кондратюка, «імовірним сценарієм навчань є також використання військ для вирішення питання водозабезпечення тимчасово окупованого Криму»: мовляв, «потенційно ЗС РФ можуть під надуманим приводом здійснити марш-кідок уগлиб території Херсонської області з метою встановлення контролю над дамбою Північно-Кримського каналу» (Міноборони України спростовувало, що в Криму створюються ударні угруповання для наступу на материкову Україну. — ЗМІ). Тим часом кримський півострів РФ уже перетворила на «суцільну військову базу», додає Кондратюк.

На думку головного розвідника, стримують Росію від «наступальної силової операції проти України, зокрема в районі Північно-Кримського каналу», такі фактори, як падіння цін на нафту й газ, сподівання Москви на посилення проросійських сил в Україні після осінніх місцевих виборів, місцеві вибори у самій РФ, а також вибори у США. За оцінками розвідки, «для Кремля не на часі сценарій військової агресії проти України восени 2020 року», але «в подальшій перспективі активність РФ щодо України може трансформуватися у масштабну військову операцію із захопленням нових українських територій».

Цьому можуть сприяти необхідність відвернути увагу від внутрішніх російських ускладнень, потреба вирішити проблеми окупованого Криму (водопостачання, провал курортного сезону), сфокусованість уваги західних країн на внутрішніх проблемах.

Тобто якщо в Україні на місцевих виборах виграють проросійські сили, то повномасштабної окупації не буде? Шантаж, брехня і маніпуляції Кремля не знають меж.

Хоча є те, що бентежить, — якимось дивним чином ці розмови синхронізувались із не сезонним, а безнадійним падінням рейтингу президента Володимира Зеленського. У нас узагалі так збігається з перших днів війни: тільки-но рейтинги влади невтішні — одразу виваляються на голови електората та більше гнітуючої правди про ситуацію на лінії фронту та дані розвідки про ймовірне повномасштабне вторгнення, що маячить на горизонті. ■

■ СУСІДИ

Не з однієї колиски

Історичні витоки своєї державності третина білорусів бачать у Великому князівстві Литовському

■ Приєднання до Росії хочуть тільки 10 відсотків білорусів.

Олег БОРОВСЬКИЙ

У Білорусі сформувалася нація з досить розвиненою самосвідомістю «польського і литовського типу», і будь-які спроби її поглинання з боку Росії не будуть «легким завданням». Такі висновки випливають із дослідження політологів Руслана Махмутова з Російської академії народного господарства та державної служби і Миколи Литвака з Московського державного інституту міжнародних відносин. Воно базується на соопитуваннях населення Білорусі в останні роки, а аналіз результатів робить відомий російський журналіст та блогер Павло Пряников, засновник сайта «Толкователь».

Актуальність дослідження, опублікованого у свіжому номері журналу «Современная Европа» (№3, 2020), який видає Інститут Європи Російської академії наук, зросла у світлі арешту бойовиків ПВК «Вагнер» в Мінську, загострення у відноси-

нах РФ і Білорусі та президентських виборів у Білорусі.

«У якоїсь частини російських можновладців та політизованої публіки є переконання, що білоруси — це мало не росіяни, і приєднання республіки до Росії не буде особливо складним», — зазначає Пряников у своєму аналітичному матеріалі. «Ці явлення про білорусів розвинуто стаття в «Сучасній Європі», — додає журналіст.

На запитання про історичні витоки державності Білорусі були отримані такі відповіді: Велике князівство Литовське (ХІІІ-ХVІІІ ст.) — 30,4%, Полоцьке і Туровське князівства (ІХ-ІХІІІ ст.) — 15,9%, Білоруська Народна Республіка (1918-1920 рр.) — 7%, Білоруська Радянська Соціалістична Республіка (1922-1991 рр.) — 21,8%.

Решта пов’язують державність із сучасною Білоруссю або не визначились. «Як бачимо, наступності від радянської Білорусії дотримується лише п’ята частина її жителів», — зазначає Пряников.

На запитання про приналежність до білоруської нації «повніс-

тю згоден» відповіли 60,4% і просто «згоден» — 28,9%. Таким чином, 90% громадян республіки вважають себе білорусами. На запитання про національність (дослідно — «етнічну групу») білорусами себе назвали 87,3% (92,8% у віці від 18 до 29 років), росіянами 7,1% (3,1% серед молоді), поляками 2,6%, українцями 1%. Згідно з даними останнього перепису населення (2009 р.), національний склад республіки майже такий самий: до білорусів себе зарахували 83,7%, до росіян — 8,3%, до поляків — 3,1%, до українців — 1,7%.

Таким чином, Білорусь — monoетнічна країна. Навіть більше моноетнічна, ніж Росія (де власне росіян — 77%), коментує журналіст. «Більш того, національним складом вона не схожа на Україну, де до третини її мешканців вважали себе росіянами. Важливим у цьому контексті видається також широко поширенна (більше половини респондентів) недовіра до іноземців, іншомовних людей і представників інших культур, включаючи і російськомовних», — пише Пряников.

«Нарешті, ставлення до майже померлої за радянських часів білоруської мови (вона викладалася тоді лише в частині сіл) — то вона не тільки відроджується, а й стає одним із «цементів» нації», — пише російський журналіст. — Так, 86% білорусів вважають білоруську мову «найважливішою частиною культури, яка повинна зберегтися», 65,9% хотіли б, щоб їхні діти говорили білоруською так само добре, як і російською».

«У національному плані Білорусія швидко рухається не до України, а до Литви. В етнічному плані в них уже є схожість: у Литві литовцями себе вважають 84% (росіянами — тільки 6,5%). Також варто додати, що приєднання республіки до Росії хочуть тільки 10% білорусів», — робить висновок Пряников. ■

Король Хуан Карлос.

■ БЛАКІТНА КРОВ

Монарші демарші

Колишній король Іспанії Хуан Карлос I залишає свою країну

Олег БОРОВСЬКИЙ

Колишній король Іспанії Хуан Карлос I у понеділок, 3 серпня, оголосив, що залишає країну. «Я повідомляю вам про своє обдумане рішення переїхати з Іспанії на цей період», — йдеться в листі колишнього монарха на ім’я його сина, нинішнього короля Іспанії Феліпе VI, розміщенному на сайті королівської родини, повідомляє «Німецька хвиля». 82-річний екскороль вирішив залишити свою країну та народ після того, як Верховний суд Іспанії почав розслідування для з’ясування ролі Хуана Карлоса I у справі про корупцію та хабарництво.

Як відомо, 8 червня

Верховний суд Іспанії заявив про проведення розслідування для з’ясування ролі Хуана Карлоса I у корупційній справі, пов’язаній із будівництвом високошвидкісної залізниці в Саудівській Аравії. Орган юстиції здійснюють розслідування з 2018 року. У з’язку з імунітетом, який мав колишній король до свого зревчення престолу в 2014 році, розслідування щодо нього може здійснювати лише Верховний суд. Він має право розслідувати лише ті події, які відбулися після зревчення Хуаном Карлосом престолу.

Розслідування справи розпочалося у вересні 2018 року після того, як стало відомо, що колишній

ханку.

Газетні звіти стверджують, що Карлос отримав мільйони євро від покійного короля Саудівської Аравії Абдулла. Через свого адвоката 82-річний Хуан Карлос неодноразово відмовлявся коментувати ці обвинувачення. Наразі невідомо, коли Хуан Карлос покине Іспанію чи куди поїде. Його адвокат Хав’єр Санчес-Джунко заявив, що Хуан Карлос залишатиметься доступним для прокурорів і що його добровільне заслання не є способом утекти від правосуддя. ■

■ COVID-19

В очікуванні другої хвилі

Європейські країни запроваджують додаткові заходи попередження і виявлення коронавірусу

Ігор ВІТОВИЧ

Швидкі тести на коронавірус, які дадуть результат за 90 хвилин, будуть використовуватися у лікарнях Великої Британії та будинках для літніх людей із наступного тижня, заяви міністр охорони здоров’я Метт Хенкок у понеділок. Ці тести також можуть виявляти наявність сезонного грипу та інших захворювань. Завдяки їм вдається досягнути мети, поставленої прем’єр-міністром Борисом Джонсоном у підготовці до другої хвилі епідемії, а саме — збільшити потужність британських лабораторій до рівня 500 тисяч тестів на день до жовтня. Нині цей показник становить 338 тисяч тестів на добу.

За словами пана Хенкока, швидке виявлення хворих на коронавірус дозволить «негайно розірвати ланцюги передач», а також виявляти грип. Відтак пацієнти зможуть «дотримуватися працивильних порад щодо захисту себе та інших».

Наголошується, що для швидких тестів не потрібен спеціалізований персонал, що є більше прискорить процес. На даний час у випадку з тестами, проведеними у лікарнях, близько 90 відсотків результатів отримують упродовж 24 годин, але у випадку з мобільними пунктами відбору проб або відсланими поштою лише половина результатів отримується за той самий період. Разом це означає, що приблизно в третині всіх тестів для отримання результату потрібно більше доби. Тоді як швидкий результат, на думку британського уряду, є ключовим для припинення передачи захворювання від заражених людей.

Швидкі тести також використовуватимуть для контролю за станом здоров’я мешканці та працівники будинків для літніх людей, навіть якщо вони не мають симптомів хвороби.

Бі-Бі-Сі повідомляє, що тест під назвою LamPORE був розроблений фахівцями з центру «Нанопор» в Оксфорді. Його використовують для виявлення коронавірусу SAR-CoV-2, а також інших респіраторних інфекцій, у тому числі грипу. Тому вони будуть особливо корисні восени й узимку, коли розпочнеться черговий «грипозний» сезон. Над підібними тестами також працюють інші фірми європейських країн.

Міністр охорони здоров’я Німеччини Єнс Шпан також у понеділок, 3 серпня, заявив, що з цього тижня в Німеччині мають бути введені обов’язкові тести на коронавірус для подорожчників, які приїжджають із країн високого ризику. Однак точні дати, коли це станеться, він не вказав. Він зазначив, що туристи доведеться довести, що він пройшов тест і отримав негативний результат, а в разі позитивного результату — перейти на карантин.

Але тут ідеється не про швидкий тест, як у Великій Британії, а про дослідження, на результат якого доведеться чекати до 72 годин. Раніше частина німецьких аеропортів уже запровадила безкоштовне тестування на коронавірус для подорожників, що повертаються з країн із підвищеним рівнем зараження. Варто зазначити, що тестування є безкоштовним, а не за 4 тисячі гривень, як у київському аеропорту «Бориспіль», де влада посприяла «блізьким» до неї особам нажитися на людській біді. ■

■ ДО РЕЧІ

Пандемія коронавірусу надала новий імпульс розвитку медичної робототехніки. Дезінфекція всіх без винятку приміщень і поверхонь у лікарнях, лабораторіях і медичних центрах стала актуальну як ніколи. До відомих раніше моделей робота-дезінфектора, наприклад від данської компанії Blue Ocean Robotics, які в розпал епідемії закупив Китай, додався португальський робот RADAR, розроблений Центром робототехніки та автономних систем і протестований у клініці Святого Мартіна в місті Порту. «Наш робот обладнаний спеціальними датчиками і вимикається в присутності людей, оскільки його потужне ультрафіолетове випромінювання небезпечно, може викликати пошкодження очей і захворювання шкіри. Цей робот дезінфікує все навколо, вбиває 99,9% мікробів і бактерій, у тому числі коронавірус», — говорить Антоніу Паулу Морейра, координатор Центру робототехніки та автономних систем INESC-TEC.

Фахівці переконані: роль роботів у медичному обслуговуванні в найближчі місяці і роки зросте. Так, у понеділок, 3 серпня, відкрилася після семи місяців модернізації аптека Ватикану. Тепер тут ліки з кабінетів піднімаються до вікна видачі упродовж 8 секунд. Аптека, заснована в 1874 році, стала одним із найсучасніших місць Ватикану і нею користуються як його мешканці, так і приїжджі. Використовуючи свій мобільний телефон, ви можете прочитати всю інформацію про будь-які ліки чи інші товари, включаючи косметику. У ватиканській аптекі встановлено віртуальні вітрини з комп’ютерними екранами, де є вся необхідна інформація. Також є робот, який читає рецепт і потім знаходить на складі необхідні ліки, які на спеціально-му конвеєрі їдуть до вікна аптекаря. Аптека за Бронзовими воротами має площу 1 тис. квадратних метрів і щодня приймає близько 2000 клієнтів. ■

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО,
Герой України, кавалер ордена ООН «Діяння на благо
народів», вищої відзнаки Канадського Королівського
легіону ім. Пилипа Коновала — Хрест «Вікторія»,
генерал-лейтенант, почесний голова Спілки
офіцерів України

Тим, хто віддав життя
за волю і незалежність України
у війні з російським агресором — присвячую!

Володимире, після відкритих листів до тебе «Україна — держава українців, а не москалів...» («Україна молода», 14.07.20 р.: <https://umoloda.kyiv.ua/number/3612/180/148047/>) і «Володимире, ти не український і не мій президент, іди з Богом...» («Україна молода», 21.07.20 р.: <https://www.umoloda.kiev.ua/number/3615/180/148282/>) я вирішив більше не звертатися до тебе публічно. Уже не було ніякого сенсу. Але відбулися події, на які я не можу не відреагувати, тому що вони можуть вплинути на долю твоїх неповнолітніх дітей. Твоя доля мені байдужа, через зроблений тобою вибір — вона трагічна. Діти не повинні нести відповідальності за ЗЛОДІЯННЯ батька. Я ніколи не ділив дітей на своїх і чужих, вони для мене — всі мої. Тому змушений звернутися публічно до тебе ще раз і одночасно до батька загиблого сержанта Ярослава Журавля.

«Наша армія — миру гарант, а Росія — окупант»

27 липня у містах України пройшли акції на підтримку українського війська, в якій взяли участь активісти патріотичних організацій і політичних партій, ветерани російсько-української війни, воїни-інтернаціоналісти — учасники бойових дій, волонтери. В акціях узяли участь тисячі людей.

Наприклад, у Харкові під час акції під гаслом «Захисти військо — збережи Україну» відбувся флешмоб, учасники якого, молоді люди, зав'язали собі очі, мовляв, «у нашої армії зараз зав'язані очі, і вона не може захистити ні себе, ні всіх нас».

У Львові активісти зібралися на площі біля пам'ятника Тарасу Шевченку й завершили свою акцію на захист української армії біля стін Львівської ОДА. Активісти, зокрема, виступили проти того, що у військових відбирали право на розвідку, заборонили використовувати безпілотники, а снайпери більше не зможуть прикривати наші позиції.

У Херсоні на площі Свободи люди протестували проти умов припинення вогню на Донбасі. Учасники заходу тримали плашки з написами: «Захистимо армію — врятуємо Україну!».

У Києві під твоїм офісом на акцію протесту «Наша армія — миру гарант, а Росія — окупант» зібралися декілька тисяч українців. Серед них були і батьки, діти яких загинули в війні, захищаючи Україну від російського агресора. На акції був і я. Ти, як завжди в таких ситуаціях, гнаний панічним страхом, покинув офіс. Поряд зі мною стояла вбита горем маті, яка тримала в руках фото юнака у камуфляжі й іконку Божої Матері. Виплакані очі, тремтічні руки і постаріле обличчя молодої жінки, яка виглядала років на шістдесят... Я запитав:

«Син?» — «Так», — ледве чутно відповіла вона, — Андрійко, яому не було і 22 років...» — «А скільки ж вам?» — поцікавився я. «Синочка не стало якраз напередодні моого дня народження, мені було 45 років», — відповіла пошепки маті...

До горла підкотився клубок, я відчув, що на очах з'являються слізози. Щоб приховати їх, пригорнув її до себе. Сльози скотилися під медичну маску, але я не соромився їх. Що таке горе і біль батьків, які ховали своїх дітей, я знаю особисто, як і біль втрати бойових побратимів, яких ще в радянські часи доводилося привозити батькам у цинкових трунах із так званих «зон локальних воєнних конфліктів» у багатьох країнах світу, де ми виконували «інтернаціональний обов'язок». Нерідко в цинковій труні, яку батькам категорично забороня-

лося відкривати, замість тіла їхнього сина був труп невідомого з понівеченою до невідзначення головою, а єдиним біологічним матеріалом загиблого сина слугував пучок стриженої волосся в пакеті, який із нас в обов'язковому порядку зістригали перед відправкою за кордон...

На акцію я прийшов не лише щоб підтримати її вимоги (вони були викладені у моєму відкритому листі в «УМ» ще 21 липня). Для мене важливіше було відчути настрій людей, які зібралися. Скажу відверто: він дуже негативний і небезпечний для тебе, Володимире, — це лють, ненависть і навіть помста, яка значно більша, ніж твоя до Порошенка.

Стисло передам ті почуття, настрої, висловлювання учасників акції й декого з поліцейських та енергетику тисяч людей, які були там присутні. Володимире, ще раз наголошу — вони дуже загрозливі і небезпечні для тебе і твоого оточення, а також для кремлівського «ОПЗЖ» й

23 липня Україна прощається з героєм-розвідником сержантом Журавлем. Зеленський на похоронах відсутній і навіть не висловлює співчуття рідним.

окремих його членів. Люди не раз повторювали твоє ім'я та прізвища «слуг народу» і «опозиції» із гнівом, ненавистю і погрозами — патронів вистачить на всіх...

«Вова, я проклинаю тебе і все твоє кодло»

Розмову з матір'ю загиблого Андрія зупинив виступ батька сержанта Ярослава Журавля, який приїхав із Дніпропетровщини. У смерті сержанта люди звинувачують тебе, Володимире. І звинувачення — справедливі!

«Вова, де ти був, коли бабуся розв'язувала з хустинки останні 100 гривень і віддавала нам, ветеранам, щоб ми везли в армію, — не стримував емоцій Сергій Журавель, батько загиблого сержанта. — Де ти, гнида, була, коли в моєго сина ламали пальці, виймаючи автомат, а ти пив вино чи каву. Де ти був? Чому ти не біля народу України? Кого ти слухаєш? Від тіла України обмазали гнидотою різною. Вовочко, прохинься! Народ вас зітре з лиця оціє оплаканої землі. Я проклинаю тебе і все кодло, яке кругом тебе!» (див. відео <https://www.youtube.com/watch?v=GtJp7jmhl3I&feature=share>).

Журавель-старший говорив від імені батьків України, сини і доньки яких загинули на фронти за час твоєго президенства, і висловив уголос те, що вони думають. Зауважу, що енергетика лютій ненависті присутніх до

■ ГНІВ НАРОДУ

Володимире, ти загиблого сержанта

Відповіді на запитання, адресовані «Вові»

«Вова, де ти був, коли у моєго сина ламали пальці, виймаючи автомат?».

тебе була на межі кипіння. Коли батько загиблого сина звертався до тебе, люди викрикували, що ти — «сука» і «гнида». А коли батько сказав фразу, що «народ вас зітре з лиця оплаканої землі», хтось із присутніх крикнув: «Повісimo!».

«Дивлюся в приціл я і думку гадаю...»

У соціальних мережах прочитав повідомлення «Патріотів України» про те, що 24 липня ієрарх ПЦУ, архієпископ Харківський і Полтавський Афанасій (Шкуруп) у досить жорстких, але

iziumskyi-ptsu-zaklykav-dopovalennia-rezhymu-zelenskohoza-zradu-na-donbasi-337868.html

Допис ієрарха був поширенний серед учасників акції. Гнів людей до тебе, Володимире, кипів!

За два кроки від мене стояли двоє молодих, не старших 30 років, поліцейських, один із них сказав: «Рука не здригнеться розрядити всю обойму в зелену гниду!». Я повернувся до нього і зауважив: «Сину, він не вартий твоєї жертвості. Якщо його чекає така доля, він від неї не втече. На все воля Божа. Не бери гріх на душу!».

І дучи з мітингу, я подарував матері загиблого Андрія газету «Україна молода» за 21 липня, де був мій відкритий лист до тебе під заголовком «Володимире, ти не український і не мій президент, іди з Богом...». На газеті зробив надпис «Матері Андрія з безмежною відчіністю за Сина — захисника України — воїна Світла від генерала Григорія Омельченка!». Підписав і залишив свій номер телефону.

По дорозі додому зайшов у Володимирський собор, поставив свічки за упокій душ загиблих Андрія, Ярослава, Дмитра, Миколи та інших...

А також замовив Сорокочут «За здоров'я» твоїх дітей — доньки Олександри, сина Кирила, твоєї дружини Олени і... твоє, Володимире. Український батько не може по-іншому. Хай Господь Бог береже твоїх дітей, а тебе — для справедливого суду Українського народу!

Загибель сина України Ярослава Журавля, якого можна було врятувати, я ніколи не прощу на тобі, ні Путіну!

Ворогів Української нації, якщо вони не здаються і не каються за свої злодіяння на колінах перед народом, НЕ ПРОЩАЮТЬ — ЇХ ЗНИЩУЮТЬ!

Відповіді на запитання батька

Володимире, а тепер я відповім на запитання, на які ти не відповіді батькові сержанта Журавля, який помер від поранень і кровотечі з твоєї вини, тому що заборонив послати за ним рятувальну групу ЗСУ.

ПЕРШЕ ЗАПИТАННЯ. «Вова, де ти був, коли бабуся розв'язувала з хустинки останні

100 гривень і віддавала нам, ветеранам, щоб ми везли в армію?».

Пане Сергію, повна відповідь на це запитання опублікована у моєму відкритому листі до Зеленського в «Україні молоді» 21 липня під заголовком «Володимире, ти не український і не мій президент, іди з Богом...». Нагадаю лише основні моменти листа.

Військової строкової служби Зеленський не проходив. У 2014-2015 роках, коли українці-добровольці рятували Україну від російської путінської орди на сході, «Вова» ховався від мобілізації за спідницею матері й за кордоном зі своїм 95-м Кварталом, де ганьбив Україну та її захисників.

Під час мобілізації йому як військовозобов'язаному було надіслано чотири повістки для призову в армію: 15 квітня, 23 червня, 15 серпня 2014 року і 10 травня 2015 року, за адресою, визначену в його облікових документах. Про це у квітні 2019 року офіційно повідомило МО України, зазначивши, що Зеленський із 2008 року перебував на військовому обліку в Кривому Розі, придатний до військової служби, військову службу не проходив, має військове звання — солдат.

В інтерв'ю «КП в Україні» (21.03.2014 р.) «Вова» злякано заявив (цитую його мовою): «Мне дійсністю позвонила мама, яка живе в Кривому Розі, і сказала, що на наші домашній адрес принесли повестку». На запитання журналіста, що він буде робити, чи пойде у військовий комісаріат, в Кривий Ріг, «Вова» відповів (цитую): «To, что нужно делать по закону, то и буду делать. Я военнообязаний. Если нужно — пойду воевать».

Заступник начальника військового комісаріата Дніпропетровського обласного комісаріату Сергій Полуциган відповів журналістам по телефону, що Зеленський зобов'язаний був прийти у військовий комісаріат у зазначеній у повістці час. Полуциган також зазначив, оскільки в Україні йде часткова мобілізація, то на військову службу призывають чоловіків до 60 років, залежно від звання. На той час «Вові» було 36 років і він підлягав обов'язковому призову в ЗС України!

■ ГНІВ НАРОДУ

проклятий батьком Ярослава Журавля

Однак Зеленський до військового комісаріату за жодною з повісток не прибув, хоча зінав про них від батьків.

Батько «Вови» Олександр Семенович заявив журналістам, що він із дружиною розповів йому про повістки і всі разом посміялися. Зеленський-старший відверто заявив: «Я б не хотіл, щоби мої сини шли в армію, поскільку понимаю, що це великий ризик».

Тобто хай ризикують і гинуть на війні сини і доньки інших батьків.

Батько Ярослава Журавля пригадує, як просив свого сина, який уже п'ять років воював, залишитися вдома. «Кажу: «Сину, ну і п'ять років — оце і все». — «Треба навчити пацанів, тату. Страшно там», — згадує Журавель-старший.

Ухилянням від призову на військову службу Зеленський порушив ст. 65 Конституції України, яка проголошує: «Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є священим обов'язком громадян України». «Вову» треба було «саджати» ще навесні 2015 року!

У травні 2015 року (коли Зеленського вчетверте призвали на військову службу!) добровольцем пішов на війну українець Василь Сліпак (позивний «Міф»), 1974 року народження, всеєвітньо відомий український оперний співак, соліст Паризької національної опери, волонтер, учасник Революції гідності (яких ти зі своїм 95-м кварталом цінічно висміювали). Загинув у бою від кулі снайпера в 41 рік. Герой України, кавалер орденів «За мужність» І ст. і «Золота Зірка». А міг стати українським президентом!

Українець Ярослав Журавель (1980 р. н.) на російсько-українській війні — з весни 2015 року, а «Вова» (1978 р. н.) в цей час ховався від неї на курортах Середземного моря.

Сержант Журавель, на відміну від «Вови», пройшов гарячі точки, як Мар'їнка, Піски, авдіївська «промка», Трьохізенка, Гранітне.

«Володю», назви курорти і країни Середземного моря, в яких ти побував зі своїм осто-гиддилм 95-м кварталом в 2014—2019 роках, коли тебе призначали в армію по мобілізації чотири рази (!) і ти обіцяв публічно: «Я воєннообязаний. Якщо буде війна — пойду воевати».

Пане Сергію, як «Вова» ходив на війну захищати Україну від пітніської орди, він продемонстрував у фільмі «300 єврейців», у якому зіграв роль царя, якого мати кличе «поцом». Пане Сергію, як би Вам не було тяжко на душі, перегляньте фрагмент фільму, який в YouTube називається «Мамо, я йду на війну» (1:38). У цьому фільмі «Вова» показав себе дійсно таким, яким є у реальному житті: боягузом, некомпетентним, бездарним і просто «гнидою» — непотребом для держави Україна (див. відео: <https://www.youtube.com/watch?v=v=GxhEkry7JD8&feature=share>).

Послухайте також єврейський анекдот «Які у вас проблеми? Взял гвинтівку — і на фронт» (див. відео: <https://www.youtube.com/watch?v=v=11XAZQz6ZO&feature=share>).

«Де ти, гнидо, була, коли у моєго сина ламали пальці...»

ДРУГЕ ЗАПИТАННЯ батька загиблого сержанта до Зеленського: «Де ти, гнидо, була, коли у моєго сина ламали пальці, виймаючи автомат, а ти пив вино чи каву. Де ти був?»

Пане Сергію, 13 липня Ваш син — сержант Ярослав Журавель — із групою саперів вирушив забирати в районі с. Зайцеве тіло свого командира Дмитра Красногрудя (позивний «Мир»), який підірвався на міні. Ярослав ішов першим, у групі з ним перевував військовий медик Микола Ілін (позивний «Естонець»). Ря-

тувальна група була з розпізнавальними знаками — у білих касках, на жилетах білі стрічки, у медика — нашивка з червоним хрестом.

Унаслідок цілеспрямованого ворожого вогню, попри узгоджений через ОБСЄ «режим тиші», Ілін був убитий. Ваш син був поранений, але міг бути врятований, якби командування віддало наказ на його евакуацію.

Ваш син, будучи пораненим, мав сили пересуватися самостійно до своїх позицій, які були на відстані якихось 350-400 метрів. Це один кідок спецназу, при мінометній або артилерійській підтримці, щоб за 7-10 хвилин зібрати пораненого! Ярослав самостійно проповз близько 250 метрів, стікаючи кров'ю. Він вмирал 4 дні! За інформацією ЗМІ, судово-медична експертиза встановила, що Ярослав помер від втрати крові у період із 2-го по 4-й день після поранення, коли командування його кинуло напризволяще.

У цей час у цьому районі перевував головнокомандувач ЗС України генерал Хомчак, якому Зеленський заборонив проводити операцію з евакуації пораненого Ярослава Журавля і загиблих Дмитра Красногрудя та Миколи Іліна. Дві групи спецназу були готові провести рятувальну операцію, але ім не давали дозволу!

Пане Сергію, лише через добу (14 липня) «Вова» взяв ситуацію «під свій контроль» і, набравшись мужності, відреагував на вбивство медика Іліна, «повісивши» його на «підліх бойовиків», і жодним словом не згадав про

но перериває відпустку і повертається в Київ. А наступного дня, з самого ранку, починається трансляція на всіх телеканалах шоу з захопленням автобуса і пасажирів «луцьким» терористом, з яким «Вова» особисто веде переговори, «записує відосик» про те, який фільм необхідно дивитися, і... рятує заручників!

У цей же день (21 липня) російські окупантів війська віддають тіло Ярослава Журавля, який впродовж 4 днів помирає від втрати крові з вини Зеленського.

22 липня — прощання з медиком Миколою Іліним. Зеленський на похоронах відсутній.

23 липня Україна прощається з героєм-розвідником сержантом Журавлем. Зеленський на похоронах відсутній і навіть не висловлює співчуття рідним. Зате висловлює з Рівного співчуття 36-річному активісту Шабуніну через «цинічний підпал» хати його батьків і дає розлогий стурбований коментар із цього приходу у своєму «Телеграмі». Не загиблим захисникам України чи їхнім сім'ям, а «підпалені хаті».

Дозволу на порятунок пораненого сержанта Зеленський не дав!

Спецназ ЗСУ отримав особистий наказ президента Зеленського не вирушати на пошуки розстріляних евакуаційних груп на Донбасі. Про це в ефірі телеканала «Прямий» розповів волонтер, колишній радник міністра оборони Юрій Бірюков: «Коли кажуть, що президент Зеленський тримав після там під особистим контролем і відправив туди генерала Хомчака, в той же момент дві групи спецназу сиділи в розпорядженні 137-го окремого батальйону морської піхоти й чекали дозволу вийти зібрати тіла й шукати поранених. Вони чекали дозволу. Ім було дано пряний наказ не висуватися. Ось у цім був «особистий контроль» Зеленського. Це факти. Я не називатиму прізвища бійців спецназу, але я знаю їх поіменно, хто і де там перебував». «Я практично по хвилині знаю всю цю історію...», — наголосив Бірюков (див. відео: <https://www.youtube.com/watch?v=ndLcfSiuHeg&feature=share>).

Зауважу, що ні Зеленський, ні його пресслужба, ні Генеральний штаб ЗСУ не спростували цих тверджень Юрія Бірюкова. За таких обставин у діях Зеленського і Хомчака є ознаки військового злочину, передбаченого ч. 3 ст. 425 КК (недбале ставлення до військової служби), за яке передбачено покарання у вигляді позбавлення волі від 5 до 8 років.

Тому я добре розумію психологічний стан того молодого поліцейського (швидше за все, він учасник АТО), який сказав, що в нього «рука не здигнеться» щодо «зеленої гниди»...

«Холоднокровне вбивство» — так назаває Дмитро Десятерик статтю про загибель на фронті від рук російських окупантів медика Миколи Іліна. Так, убивство. Так, воєнний злочин — бо ж ішлося про узгоджену з місією ОБСЄ евакуацію тіла загиблого лейтенанта Дмитра Красногрудя й отримані з боку російських окупантів сил гарантії безпеки та зобов'язання припинення

огню у тому районі. Тим більше, що евакуаційна група була маркована білими пов'язками на жилетах та білими касками.

А як у такому разі назвати смерть на нічній території («сірій зоні»), з якої за наказом Зеленського, на вимогу Путіна, восени минулого року були відведені українські військові одні з учасників евакуаційної групи, сержанта Ярослава Журавля, який зазнав поранення і не зміг самостійно вибратися до своїх, але залишався живим упродовж іще 3-4 діб (!), за обставин, викладених Юрієм Бірюковим, коли Зеленський заборонив спецназу вийти на пошуки пораненого сержанта Журавля?

І це за умови, що український розвідувальний безпілотник зняв відео, на якому видно, де поранений Ярослав у білому шоломі зупиняє собі кровотечу джгутом та шукає укриття. Ці кадри показав журналіст Андрій Цапленко в сюжеті програми «ТСН. Тиждень» на каналі «1+1». Тіло Ярослава повернули лише 21 липня. Але ж основні події відбулися 13 липня!

З моральної, духовної точки зору Зеленський і Хомчак — НЕЛОЮДИ!

Офіційна причина смерті сержанта Журавля — те, що окупанти, мовляв, відмовлялися надати ЗСУ дозвіл на його пошуки у «сірій зоні». Але навіщо було шукати, коли безпілотник чітко показав точне місце перевування пораненого? А посилення на відмову ворога — це політична і професійна імпотенція Зеленського, боягузтво і некомпетентність вищого воєнного командування.

У таких ситуаціях для порятунку пораненого бійця діють інакше. Якщо необхідно, використовують танки, важку артилерію, «гради» — і знищують усе на ворожій території на кілька кілометрів ууглиб, щоб забрати пораненого. Можна й штурмовою авіацією, в разі потреби, вдарити. Безжалісно — і чхати на ОБСЄ з її міжнародною імплементацією, як і у «Вови». Во там — поранений захисник України!

Е правила ведення війни, і якщо противник їх демонструє вітальню та брутально порушує, всі попередні домовленості з ним втрачають чинність. Але Зеленський цього не розуміє, він скутий страхом перед Путіним!

А нелюдів, подібних російським, які знущаються над пораненими і тілами загиблих, із ворожих груп у полон ніколи не брали, їх просто знищували, як скажених собак!

Чи можете ви уявити, щоб ізраїльські або американські, англійські чи французькі військові поліпшили свого пораненого солдата, сержанта, офіцера на три доби помирати в «сірій зоні»? Я — ні. А їхні генерали навіть не питали б дозволу в президента, бо він у жодному разі не заперечував би, бо знат — його просто «розмажуть», якщо він кине на призоляще своїх солдат.

Знаючи принципи роботи спецназу зі спасінням своїх бойових побратимів, зауважу, що політики (президенти, прем'єри) і генерали зазначеніх країн, у ситуації, в якій опинився поранений сержант Журавель, у найгіршому сні не могли собі уявити, що так злючинно можна вчинити щодо захисника Батьківщини. Та хіба Зеленському, «гниді піаністу», знати, що таке для спецназівців їхній девіз: «Своїх не кидаємо!». Для нас — це на все життя! А для нього — «какая разница».

Продовження — стор. 8—9

Продовження.
Початок — стор. 6—7

Ситуація, яка виникла з по-раннім сержантом Журавлем, у якій ті, хто був поінформований, добре знали, що сержант живий, але не рятували його, бо не отримали на це дозволу командування, наводить на дуже сумні думки.

По-перше, чинна політична влада («Вова», його «слуги народу» в парламенті, уряді і так зване «кодло біля нього») і генералітет живуть за нормами «руського міра» (що, зрештою, і так було зрозуміло). Адже ніхто з них, із величими зірками на погонах, і насамперед Хомчак, у відставку не подав і не застрелився через втрату честі (не можна втратити те, чого ні «Вова», ні вони не мають, чи не так?).

По-друге, ні «Вова», ні його «кодло» не здатні мислити — ані тактично, ані стратегічно. Адже практично щодня ми чуємо, що на фронті є нові загиблі або поранені.

А якби раз-другий добряче «відповіли» окупантам засобами, від яких душа ховається в п'ятки (спецназ знає, як це робити!), ті б не мінуче припинили свої обстріли та диверсійні вилазки — стали бтихіше води і нижче трави. Це не раз було доведено в зонах ведення бойових дій в інших країнах.

Саме така тактика істотно зменшила б втрати ЗСУ, а не «відведення військ» (що означає реальну здачу Зеленським української укріпленої території) на вимогу Путіна, яке призвело до загибелі 75 українських військових із 1 січня по 31 липня 2020 року, рапунок поранених і травмованих ідє на сотні.

З опівночі 27 липня на Донбасі почав діяти режим «повного та всеосяжного припинення вогню», про який домовились на за-сіданні ТКГ. Відповідне рішення було ухвалено 22 липня трьома сторонами — Україною, Росією та ОБСЄ.

А вже 30 липня командування ООС із сумом повідомило: «що з початку тижня (28, 29 і 30 липня) ми втратили трьох захисників України внаслідок різкого погрішенння стану здоров'я». Що за дивне формулювання нової причини смерті? В радянські часи, коли воїни-інтернаціоналісти гинули в джунглях Африки, то причиною їх смерті вказували «трагічний випадок», «серцевий напад», «інсульт» або «екзотична» місцева хвороба.

Я вимагаю від командування ООС назвати істинну причину «різкого погрішенння стану здоров'я» військових, що привело до смерті, і не вводити в оману іхніх рідних і сусільство!

Не допустити деморалізації війська — це першочергове завдання командування ЗСУ! Адже тепер кожен військовий приміряє на себе страшну долю сержанта Журавля.

Державний і військовий діяч Фінляндії Карл Густав Маннергейм, який врятував Фінляндію від окупації Радянським Союзом, наголошував: «Новий час приходить із новими обов'язками. І все ж найважливіші питання вирішуються залізом і кров'ю. Армія повинна завжди бути напоготові, щоб захищати нашу свободу. Укріплення, гармати та іноземна допомога не поможуть, якщо кожен громадянин не буде знати, що саме він стоять на захисті своєї країни».

Чи, можливо, Зеленський переймається лише тим, щоб не піддаватися на провокації з боку російських окупантів, бо це матиме негативні наслідки для Мінського процесу та Нормандського формату і Путін не захоче з ним

зустрічатися? Агов, «Вово», про-кинсья! Що позитивного буде в тих форматах-процесах, якщо ЗСУ виявляться деморалізованими? Ти про це подумав, «Янелох»?

Невже історія не вчить? Перед 22 червня 1941 року Сталін також найбільше переживав тим, щоб «не спровокувати» Гітлера. Справді, не спровокував. А які це мало наслідки для СРСР і цілого світу, пам'ятаємо? Понад 71 мільйон людських жертв, із них — 46,7 мільйона мирних жителів.

Пресекретар президента РФ Путіна Песков прямо заявив, що говорити «про будь-які гарантії з боку Росії» дотримування режиму припинення вогню на Донбасі не можна, «тому що Росія не є учасником конфлікту на південному сході України».

31 липня ЗМІ опублікували лист за підписом Дмитра Козака, відповідального за Донбас в адміністрації Путіна, в якому значиться, що Росія виходить із нормандських переговорів на рівні радників лідерів держав, бо вважає їх «виставою» та «імітацією бурхливої діяльності» (цитати з документа). Кремль наполягає, що всі подальші дискусії мають вестися без Козака. А на додаток у РФ укотре наголосили, що головна їхня ідея — перевести все у прямі переговори Києва з «сепаратистами» «республік» Донбасу.

Ведучий експерт Центру воєнно-політичних досліджень МЗС Росії Михайло Александров за-пропонував «зачистити Україну авіацією, як Сирію, і захопити українські заводи, які потрібні Росії».

Як тільки буде порущене перемир'я, необхідно почати масштабний наступ військ Донбасу, підтриманий нашою авіацією, ракетними системами, крилатими ракетами, ракетами «Іскандер» для знищення основної інфраструктури ЗС України, — заявив Александров. На його думку, завдяки атакам із повітря Росія зможе повністю захопити Донецьку, Луганську і Харківську області, а в південно-східних областях України будуть організовані повстання, з якими Київ не впорається, осікльки сконцентрує свої сили на східному фронті.

В економічному плані Росія тільки виграє, оскільки українська економіка буде працювати на РФ. Такий варіант повинен серйозно розглядатися керівництвом Росії, підсумував Александров. Озвучений ним сценарій можна подивитися на відео: <https://www.youtube.com/watch?v=dnqAbWez-g&feature=share>.

«Вова», в тебе ж на любі написано, що ти лох у кубі»

Аналіз річної діяльності Зеленського дає мені (з урахуванням моєго професійного, політичного і міжнародного досвіду) підстави зробити однозначний висновок: «Вова» — іграшка в руках Путіна і його спецслужб, які його використовують у геополітичних інтересах Росії.

Найяскравіший приклад цього — призначення Зеленським 86-річного Леоніда Кравчука керівником ТКГ (переконаний, що це було зроблено за вказівкою Путіна). Кравчук уже запропонував розпочати переговори з представниками окупованих територій ОРДЛО, домовлятися з ними, щоб «лідери» квазіреспублік запропонували, яким вони бачать майбутнє регіону, що і є сценарієм Москви — Росія не є агресором і не є стороною війни проти України.

Нагадаю, на парламентських виборах 2006 року тодішній член партії СДПУ(о) Леонід Кравчук очолював проросійський політичний альянс «Не Так!», у який

зустрічалися? Агов, «Вово», про-кинсья! Що позитивного буде в тих форматах-процесах, якщо ЗСУ виявляться деморалізованими? Ти про це подумав, «Янелох»?

Невже історія не вчить? Перед 22 червня 1941 року Сталін також найбільше переживав тим, щоб «не спровокувати» Гітлера. Справді, не спровокував. А які це мало наслідки для СРСР і цілого світу, пам'ятаємо? Понад 71 мільйон людських жертв, із них — 46,7 мільйона мирних жителів.

Пресекретар президента РФ Путіна Песков прямо заявив, що говорити «про будь-які гарантії з боку Росії» дотримування режиму припинення вогню на Донбасі не можна, «тому що Росія не є учасником конфлікту на південному сході України».

■ ГНІВ НАРОДУ

Володимире, ти загиблого сержанта

Спецназ отримав особистий наказ президента Володимира Зеленського не вишути на пошуки розстріляних евакуаційних груп на Донбасі. Ібо у нас типу "переміріє". А баби іще наражають!

ти разом з агентами держави-агресора Медведчуком і Коломойським за звинуваченням у державній зраді і негайно відмовитися від нав'язаної Єрмаком абсурдної і принизливої ролі в переговорах нормандського формату. Детальніше про це йдеється в статті Піонтковського «Єрмака потрібно арештувати» (Нова газета, 14.07.2020 р.: <http://rushev.net/2020/07/14/ermaka-neobhodimo-arrestovat-piontkovskij/>).

Аналіз діяльності Андрія Єрмака, його зв'язки в Росії та утамніченість особистого життя, на мою думку (як колишнього начальника відділу військової контррозвідки СБУ), дають підстави зробити висновок, що ймовірність того, що він є агентом ФСБ РФ (як це стверджує Піонтковський), надзвичайно висока. Тé, що Єрмак — агент політичного впливу Кремля, видно не зброяним оком, що підтверджують і політичні експерти.

За таких умов Єрмак має бути негайно звільнений із займаної посади і ним повинна «щільно» зайнятися контррозвідка СБУ. Але хотіж його «посадити», коли він, Баканов і Зеленський — близькі други!

На думку колишнього керівника (1992-1999 рр.) секретної спецслужби Ізраїлю «Натів» Якова Кедмі (з яким я особисто знайомий), в Україні повна деградація органів державної влади і спецслужб.

Наприклад, з приводу проведення операції зі звільнення за-

ручників, затримання так званого «луцького» терориста і ведення з ним переговорів особисто Зеленським, Кедмі заявив: «Зеленський пробував доказати герою АТО, що він не лох. Так у нього ж на лобі написано, що він лох у квадраті, в кубі» (див. відео: <https://www.youtube.com/watch?v=xK27eGHTcbg&feature=share>).

На пів року раніше Кедмі охарактеризував Зеленського як «інфантильного ідіота», якого «необхідно показати психологу».

29 липня Зеленський виступав на відкритті нового корпусу дитячої лікарні «Охматдит». Після цього як у мережу потрапило відео з його виступом, у соцмережі не на

жарт захвилювалися за психічне здоров'я Зеленського (див. відео: <https://www.youtube.com/watch?v=eg9APgsBgEk&feature=share>)

«Річ не стільки в тому, що він говорить, скільки — як він це говорить. Можете подивитися без звука й оцінити — чи в благополучному він психоемоційному стані? Хоча, те що він говорить, теж, м'яко кажучи, викликає деякі занепокоєння», — написав Олексій Арестович.

Про «дивну» поведінку Зеленського, яка має явні ознаки психологічного і психічного відхилення, я звернув увагу у своєму відкритому листі до нього в газеті «Україна молода» за 21 липня. З батьківських почуттів, я рекомендував Зеленському звернутися за консультацією до психолога і психіатра, адже він глава держави. Зі здоров'ям не жартують.

■ ГНІВ НАРОДУ

проклятий батьком Ярослава Журавля

**Військовий план від Зеленського.
Наші вороги помрутъ! Від сміху...**

«Ти кого слухаєш, Вова?»

ТРЕТЬЕ ЗАПИТАННЯ батька загиблого сержанта Журавля: «Кого ти слухаєш, Вова?»

Шановний пане Сергію, слухає «Вова» кремлівського кривавого карлика Володимира Незахаючого, тому що бойтесь його як кропки пітона. Перебуваючи на початку січня ц. р. в Омані, «Вова» пережив такий стрес і страх від гостей з Москви і через знищення пасажирського літака МАУ в Ірані, що тепер бойтесь власної тіні.

Слухає «Вова» і свого багаторічного господаря — олігарха, члена опікунської ради єврейської общини Хабад м. Дніпра Коломойського, який «працює над тим, щоб Вова дотримувався Шаббату». Уважно слухає «Вова» також рабина Дніпра і Дніпропетровської області Шмуельсона Камінецького, який «духовно наставляє» його на шлях істинний.

30 липня Зеленський видав указ №303/2020, яким доручив уряду опрацювати питання надання трьом іудейським святам — Песах (звільнення єреїв із рабства єгиптян), Рош-Гашана (початок нового року) і Ханука (відданість) державного статусу і внести на розгляд Верховній Ради відповідний законопроект.

Залишилося дочекатися указу «Вови» про єврейське «обрізання».

Та найбільше, як повідомляють соціальні мережі, «Вова» слухає свою пресекретарку Юлію Мендель.

Раніше «Вова» дуже слухав главу свого офісу Андрія Богдана. Але після «побиття глечиків» Богдан заявив, що Зеленський «кідає крайу в хаос», а «абсолютну владу в країні «Вова» за чотири місяці перетворив на посміховисько».

«Хуцпа» Зеленського

ЧЕТВЕРТЕ ЗАПИТАННЯ. Пане Сергію, відповідь на Ваше запитання, чому «Вова не біля народу України», лежить у національних рисах його характеру (Зеленський заявив, що в нього «єврейська кров»), що має наукове пояснення єврейських вчених.

Риса характеру Зеленського (яка у єреїв називається «хуцпа», що означає зухвалість або нахабство) — це безмежна жадоба до гропії і до влади як засобу збільшення своїх статків, а також брехня та бравурна поза і дивні жести, які носять явно виражену патоло-

ваністю. Багато з єреїв упевнені, що саме існування їхньої держави Ізраїль — священне, це і є акт «хуцпи».

У концентрованому вигляді, засновниками провідних спеціалістів у сфері психології, фізіології, психіатрії, соціології, теології «хуцпа» є національною рисою єреїв. Їхня «хуцпа» — це властивість екстраординарного нахабства, невихованості, бездеремонності, злости та нетерпимості щодо представників інших народів — це їхня «богообраність».

При опитуванні, проведенному в 1996 році в Ізраїлі, на перше місце серед відмінних рис характеру єреїв ізраїльтяни поставили саме це визначення «хуцпи».

Професор єврей Аллан Дершовіц у науковій праці «Хуцпа» показав, що «за своє панування і перевагу у світі єреї мають бути відчіні хуцпі — національної риси єврейського народу — і не соромитися її». На його думку, «особливо важливу роль хуцпа відіг-

Народ має право усунути Зеленського з поста президента України шляхом повстання, згідно з Загальною декларацією прав людини.

рала у підпорядкуванні євреями США».

Зазначу, що в США проживає 6,8 млн. єреїв, або 2,1% від усього населення країни (322 млн.).

Недарма народна мудрість говорить: «Нахабство — друге щастя!»

Інший єврейський професор Норман Фінкельштейн у книзі «Позаду хуцпи» доповнив описані риси характеру єреїв.

Рекомендую прочитати зазначені праці відомих єврейських учених, особливо тим, хто, ознайомившися зі статтею, почне говорити щось про так званий «антисемітизм» і навішувати ярлик «антисеміт», не знаючи, що це таке.

Провідна українська письменниця, поетеса, твори якої перекладено багатьма мовами, Оксана Забужко вживава слово «хуцпіст» і стверджує, що цей термін досі не ввійшов у наш лексикон, хоча, на її думку, українському політолого-гічному дискурсу його бракує.

Поведінка Зеленського яскраво характеризує його як «хуцпіста». Як говорить народне прислів'я, горбатого могила виправить (про вперту людину, яка не піддається перевіхованню, не сприймає позитивних впливів, не може позбутися своїх вад).

Оксана Забужко має рацію, коли вживава у своїй літературній творчості термін «хуцпіст» до осіб із такими рисами характеру, незалежно від їхньої національності.

Зазначу також, що слово «хуцпа» вживавається також і не-єреями, які говорять про інших неєреїв. Наприклад, в опублікованій St. Petersburg Times статті дії президента Путіна названі «нахабством — хуцпою в російському стилі».

Щодо підпорядкування собі судової влади, керівників силових відомств, ЦВК, уряду і парламенту, то Зеленський, маючи

характер «хуцпи», є більш зухвалим, цинічним, хитрим і навіть небезпечнішим за тричі судимого за насильницькі і корисливі злочини втікача Януковича.

Пане Сергію, думаю, що я зміг відповісти на ваш запитання, які Ви поставили «Вові» на мітингу під його офісом. Звичайно, хотілося б, щоб він сам Вам відповів.

Осудимо Зеленського Народним трибуналом

У попередніх відкритих листах до Зеленського я пропонував йому вибачитися перед українським народом і добровільно подати у відставку з поста президента України, якого він не гідний. Це було б звільненням Зеленського від кримінальної відповідальності, а України — від нього — посміховища і ганьби перед світом... Пропонувати ще раз Зеленському подати у відставку — це вже буде приниженням власної честі і гідності.

Тому звертаюся до вас, дорогі мої українці!

Звертаюся до лідерів національно-патріотичних демократичних партій, громадських організацій, особливо до ветеранів українсько-російської війни, волонтерів, учасників бойових дій локальних конфліктів за кордоном, до військовослужбовців, працівників правоохоронних органів, до молоді — покоління, яке народилося в незалежній Україні і якому будувати свое майбутнє,

ни, їй оголосимо народний вирок (осуд) Зеленському, який, за оцінками експертів, вчинив державну зраду і зраду національних інтересів України.

Виберемо головуючого Народного трибуналу. Ним, наприклад, міг бути перший генеральний прокурор незалежної України, суддя Конституційного Суду Шишкін Віктор Іванович (якщо він погодиться).

Як автор ідеї, я готовий бути народним прокурором — стороною обвинувачення. Запросимо «верховного обвинуваченого» Зеленського і дамо йому виступити з «останнім словом». Якщо у «верховного обвинуваченого» не буде своїх адвокатів, пропоную запросити як його захисників відомих юристів, які мають досвід адвокатської діяльності, — Андрія Богдана, Віктора Медведчука та Андрія Портнова (звичайно, за їхньою згодою).

Головуючий Народного трибуналу надає слово стороні Народного обвинувачення, «верховному підсудному» і його захисту. Після цього головуючий Трибуналу запитує у Народного віче, чи вважає воно «верховного обвинуваченого» Зеленського винним у вчиненні державної зради і зради національних інтересів України.

Якщо дві третини присутніх на майдані Незалежності підняттям рук визнають «верховного підсудного» Зеленського «винним», головуючий Народного трибуналу оголосує народний вирок (осуд), яким «засуджує» Зеленського на довічне поселення в 95-й кварталі із заборонювати роль «президента Голобородька», щоб із ним не трапився рецидив імператора Наполеона I Бонапарта, якого у квітні 1814 року відправили на заслання на остров Ельба, а в березні 1815 року він втік і повернувся на французький престол на сто днів. Після повторно був засланий на остров Святої Елені, де і помер...

Щоб ми, українці, врешті-решили постали повноправними господарями на своїй, Богом даній землі, щоб «в своїй хаті» була, як заповідав нам наш духовний батько, пророк Тарас Шевченко, «своя й правда, і сила, і воля».

Забудемо чвари, образи, непорозуміння, погане гетьманство (дє два українці — там три гетьмани). «Сила і непереможність Роду твоого — в етнічній єдності Роду твоого», — заповідали нам наші пращури орії-руси. Пам'ятаймо про це, українці!

*Обнімтесь ж, брати мої.
Молю вас, благаю!
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.*

Ці слова написав своїм землякам в Україні у дружньому посланні Тарас Шевченко.

Давайте 24 серпня — в День 29-ї річниці незалежності України — зберемося разом з усіх областей нашої держави в Києві, на майдані Незалежності, на якому ми не раз відстоювали свою незалежність, свої права і свободи, право на національну гідність.

На цьому святому, сакральному місці для українців відбулися три революції — Революція на граніті, Помаранчева революція і Революція гідності. Майдан окроплений кров'ю Героїв Небесної сотні, очі яких дивляться на нас із небес... Їх невмирущі душі і незломлені духовинні бути в серці кожного патріота-українця!

Тут народилися перші добровольчі батальйони, які вирушили на схід і зупинили московську орду, яка хотіла, як і сто років тому, поневолити Україну.

Зберемося з усіх куточків України, проведемо Всеукраїнське народне віче, якому надамо статус Народного трибуналу Украї-

ни, які оголосимо народний вирок (осуд) Зеленському, який, за оцінками експертів, вчинив державну зраду і зраду національних інтересів України.

Переконаний, якщо в Києві на майдані Незалежності зbereться 200-300 тисяч людей, а в обласних центрах по декілька десятків тисяч із вимогою відставки Зеленського — він повернеться в 95-й квартал грати на роялі або піаніно, але вдягнутим у штані. Там його місце!

Честь маю! ■

P.S. Проект вироку (осуду) Народного трибуналу щодо «верховного засудженого» Зеленського мною буде опублікований для всенародного обговорення.

Алла ВЕРЕЩАГІНА, заслужений діяч мистецтв України, хормейстер
Ірина ЗЕЛЕНЕЦЬКА, професор факультету мистецтв ім. А. Авдієвського Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова, хормейстер
 Київ

Кожна мати дбає про майбутнє своєї дитини, хоче бачити її всебічно розвиненою, освіченою, культурною. Держава ж має робити все, щоб саме таким і було наше суспільство, здатне зберігати, збагачувати та примножувати надбання нашої науки, освіти, культури як однієї з фундаментальних підвадин нації. Сьогодні ж склалась така ситуація у цьому процесі, що якраз і викликає у нас, педагогів, котрі понад півстоліття перебували безпосередньо в його епіцентрі, глибоке занепокоєння. Ми намагаємося зрозуміти, усвідомити, яку ж мету переслідує новітні чиновники від освіти, будуючи нову українську школу (популярно НУШ), якою бачать вони роль школи в розвитку національної культури, які конкретно дії, засоби, форми та методи взаємоподіння уроку та позакласної і позашкільної роботи закладають у систему освіти. Адже від вирішення однієї питань педагогіки «чого вчити» і «як вчити» (а ще — «хто вчитиме та виховуватиме») залежить, чи матиме завтра Україна нове покоління освічених, культурних, національно свідомих громадян, чи й надалі готоватимемо підгрунт для зростання невігласів, які будуть глумитися над нашою мовою, вірою, історією, народними звичаями і традиціями...

Сьогодні людство отримало нові технічні можливості доступу до інформації, спілкування, впливу на світогляд людини. Ми вже не уявляємо життя без інтернету, соціальних мереж. Та поряд із цим безсумнівним досягненням сучасної науки турбує така залежність дітей і підлітків, у яких іще не сформована психіка, нахили і смаки, відсутня життєва позиція. Тож і викладають вони в мережі свої мрії, плани перед підписниками, не знайомими людьми, оскільки поки не завжди здатні осмислити, що відбувається навколо і що може стати прямою небезпекою і загрозою для них. Підліток фактично живе підвійним життям: оте в мережі — справжнє, цікаве, а реальність — просто звичайні будні.

То що ж ми будуємо, як протидіємо таким ситуаціям, якими засобами, на яких прикладах? Дуже шкода, але нинішні діти і підлітки майже втратили зв'язок з літературою, не мають за зразок когось із герояв улюбленої книжки, бо практично

■ ХОЧ ГІРШЕ, АБИ ІНШЕ?

ЯКБИ ВИ ВЧИЛИСЬ ТАК ЯК ТРЕБА...

Доля національної культури вирішується в школі

не читають. Дитячі бібліотеки вже не несуть навантаження як виховні заклади, оскільки вони нині — рідкість. Далеко не в кожній родині є й домашні бібліотеки, які поколіннями дбаливо добиралися відповідно до інтересів і захоплень членів родини. А чи взагалі достатньо видастися літератури для читачів відповідного віку? Питання риторичне... До того ж з'являються новини, які не сприяють виправленню цієї ситуації. Обговорюється можливість закриття книжкового базару на київській «Петрівці» — одного з найбільших у Європі. Хай там як, але ж книжка не винна, та й читачі також.

Не завжди можна погодитись із політикою Національного телебачення і радіомовлення стосовно юних глядачів та слухачів. Де сьогодні спеціалізовані дитячі редакції, які свого часу проводили значну роботу спільно з Національним центром естетичного виховання дітей, учнівської та студентської молоді (телеуороки музики, теле- та радіоконкурси шкільних хорових колективів тощо).

Шкода, що через недалекоглядність можновладців може бути втрачена робота національного кіно в питанні створення кінопродукції для дитячо-юнацького середовища, яка останніми роками пожвавилася. Прикро, але ѹ дитячий музичний театр не може похвалитись сучасним вітчизняним репертуаром, цікавим для дитячої аудиторії. Не стає згуртованості закладів освіти, культури, творчих спілок, окрім відомих митців у питанні активізації та популяризації дитячого виконавства шляхом організації різноманітних конкурсів.

Сьогодні, щоправда, проводяться певні конкурси, та ѹ до них є серйозні претензії. По-перше, вони перестали бути безкоштовними, тож на них не завжди потрапляють найталановитіші. По-друге, перед ѹ проведенням має бути чітко розроблена тематика, вимоги до кожної вікової категорії виконавців. По-третє, так складається, що в основному на конкурсах звучить естрадна пісня, до того ж не завжди належної якості. А класика, а народна пісня? І, нарешті, виглядає так, що ні організатори, ні навіть керівники, а подекуди й члени журі не мають жод-

ного уявлення ні про дитячу психологію, ні про специфіку дитячого голосу, ні про відповідність репертуару віковим особливостям. Інакше як пояснити, коли на одному з таких конкурсів довелось почути від виконавця 9-10 років пісню «Удовицю я любив» чи на іншому (канал «1+1»), де після виконання подібного твору співаком такого ж віку одна з членів журі не знайшла для дитини більш професійного запитання, ніж: «А ти вже любив?». Сказане вище відалось би комічним, якби не було сумним.

З різних причин велими інертним щодо друкованої продукції для школярів стало видавництво «Музична Україна», яке колись повністю забезпечувало потреби Міністерства освіти у виданні підручників, методичних посібників, репертуарних збірок різних напрямів дитячого музикування.

Є суттєві зауваження щодо діяльності самого Міністерства освіти. Аналізуючи нинішній стан проблеми, що обговорюється, не можемо позбутись думки, ніби діє воно за принципом «хоч гірше, аби інше».

А тим часом школа — колиска нашої культури, чекає повноцінних уроків образотворчого мистецтва та музики, нових програм — педагогічно вивірених, з чітко визначенюючою метою, спрямованістю, завданнями, методологією.

З чиєї недоброї волі пішли в небуття щорічні Всеукраїнські свята рідної мови, дитячі фольклорні фестивалі, в яких брали участь і родинні гурти, фестивалі «Таланти твої, Україно», «Всі ми діти твої, Україно» та низка інших, не менш знакових заходів? Звернемося хоча б до того ж щорічного фестивалю «Всі ми діти твої, Україно», де присутні з великим інтересом знайомилися з народним мистецтвом поляків та угорців, болгар і греків, румунів і гагаузів, інших національних меншин. Діти спілкувались між собою, змагались у своїй майстерності, чекали нових зустрічей і творчих перемог у наступному році. Якби ця традиція збереглась і донині, то нове покоління українців щиро любило б рідну мову, шанувало її історію. Ба більше, не було б, може, і такого явища в нашій де-

ржаві, як «ДНР» і «ЛНР».

Може, якраз тематика, зміст, форми виховання юних громадян засобами національного мистецтва дуже вже комусь були не до душі, якщо за прем'єрства В. Януковича ліквідовано і сам Національний центр естетичного виховання дітей, учнівської та студентської молоді, бо він став ядром організаційної роботи, що здійснював професійне та методичне керівництво процесом художнього розвитку дітей, виховання глибокої поваги до рідного слова, української пісні, а відтак — до національної культури. Саме такою метою керувалась ця установа, створена 1920 року як підвідділ художньої пропаганди відділу виховної роботи Наркомату освіти з ініціативи видатних українських композиторів і педагогів К. Стеценка та М. Леонтовича.

Змущені нагадати, що, як свідчать архівні документи, згадана нами установа вже переживала подібну ліквідацію у сумнозвісні часи Великого терору 36-37-х років, коли знищували українську культуру, видатних представників художньої інтелігенції, деякі культурно-мистецькі колективи, заклади з національно свідомими кадрами. Тож виникає цілком логічне запитання: історія повторюється?

Нешодавно країна отримала нового міністра культури, судячи з перших кроків якого та висловлювань, поза увагою залишаються важливі напрями діяльності міністерства, котре очолив, не говорячи вже про дітей. Щойно призначено й тимчасового очільника української освіти, за яким тягнеться шлейф недоброочесності у науковій діяльності. Чи зможе він зробити щось справді корисне і доцільне для галузі? Адже зубожіння освіти — це зубожіння нації, її інтелекту, національного духу, української науки і культури.

Отже, створення цілісної системи художнього виховання дітей і молоді, яка враховувала б етно-психологічні особливості, розвиток національного художнього мислення та відповідність морально-етичним ідеалам народу сьогодні є чи не найважливішим завданням. То, може, пора отягитись? Думай-те!

■ ПОЛІТПАРНАС

Затишшя

Адель СТАНІСЛАВСЬКА
 Івано-Франківськ

Затишшя також потрібне.
 Ще кажуть: либо ю, перед бурею...
 Буденність краплинно-дрібно...
 у горлі гірчить мікстурою...
 I так чогось мілко-мілко,
 i тісно душі неприкайній...
 Мов десь дотліває зірка,
 затлумлена братом кайном.
 Мов десь вигорає свічка,
 мільйони разів запалювана,
 i скоро (все рідше й рідше)
 теплом мерехтять проталини...
 Затишшя... Льодово-зимне...
 Зігріти би душечку бурею,
 що пристрасно і нестримано
 ввірветься у світ Maguroю*!

* У слов'янській міфології — донька громоверхця Перуна, хмарна діва, прекрасна, крилата, войовнича.

Важко собі уявити відпочинок із захисною маскою на обличчі, та ще й на пляжі, до того ж на морі. Все так, але кількість інфікованих коронавірусом в Україні щодня зростає значно швидше, ніж під час карантину. Тоді принаймні всі ще остерігалися цієї підступної недуги. Спеціалісти прогнозують черговий спалах пандемії десь на жовтень цього року. І лише в наших руках і нашій волі вберегти себе і своїх близьких від непоправного.

■ ПИТАННЯ РУБА

Природні катаклізми?

Ні. Злочини чиновників у владі!

Віктор КОБЗАР, небайдужий громадянин
 Світлогірське, Криничанський район, Дніпропетровська область

Вельмишановні панове! У зв'язку з безсовісною, нахабною вирубкою лісу в Україні потрібно негайно збільшити експортне мито на ліс-кругляк, лісоматеріали, напівфабрикати, дрова!

Дивися ситуація, коли на час слідства щодо вирубування лісів не звільнили чиновників, які давали дозволи на цю вирубку і продаж лісоматеріалів. Чому мовчать митниця та прикордонники?

Потрібно надавати тимчасові пільги для закордонних деревообробних і меблевих підприємств, щоб вони розмістили своє виробництво на території України.

Також у зв'язку з критичною ситуацією із затопленням багатьох сіл і містечок України необхідно провести аудит виділених коштів на ліквідацію наслідків попереднього масштабного затоплення у 2008 р. Адже розкрадені кошти — це незбудовані дамби, погано відремонтовані мости й дороги, а отже — й наступні руйнівні наслідки повеней.

Ірина КИРПА

Непростий літній сезон-2020 запам'ятається відпочивальникам неймовірно низькими цінами на житло в курортних зонах біля Чорного та Азовського морів, фантастично чистою морською водою та... повною відсутністю гостей із Росії та Білорусі.

А ось і ми — туристи нарозхват

Багато хто вже зрозумів, що пандемія коронавірусу принесла нам, окрім проблем, іще й маленькі несподівані радості життя.

У зв'язку з перекриттям кордонів різко обвалилися ціни на деякі групи товарів, які раніше ми не так часто могли дозволити собі купувати. Наприклад, мені несподівано пощастило зазиртися на кілька місяців наперед делікатесною съомгою, купленою за смішною ціною у 130 гривень за кілограм та на додаток іще й від пузя наїстися елітного морозива: цей «делікатний» товар також «викинули» у продаж зі знижкою в понад 50 відсотків.

Але про двотижневий відпочинок біля самісінького Чорного моря в умовах пандемії я, чесно кажучи, навіть не мріяла.

Та це диво все ж таки сталося. І ось я іду на літній відпочинок... нехай і не до Болгарії, Туреччини або Єгипту, але у доступній та такий мілій серцю курортний Залізний Порт.

На всякий випадок заздалегідь подзвонила та домовилася з господинею зняти номер із розрахунку 150 гривень за одну людину, але несподівано у мене з'являється азарт збити ціну ще нижче.

Тож по приїзді на узбережжя Чорного моря активно включаюсь у торги, точніше, це згодомні місцеві комерсанти кидаються на кожного туриста, як хижаки:

— 150 на добу за шикарний номер із видом на море, — схопила мене за руку дама з табличкою на ший «Здам житло». Каже, а у самої очі блищає, як у вовчиці, яка зловила здобич.

І поки я вдаю, що роздумую та мляво відмахуюся, з іншого боку в мене мертвотвою хваткою вчепився її конкурент:

— 100 гривень (!!!) та номер із персональним фонтаном й акваріумом із золотими рибками — ваш!

Злегка очманівши від такого несподіваного успіху, але не втрачаючи гідності (не мож-

■ ВЛАСНИЙ ДОСВІД

Таке доступне Чорне море

Відкриваю таємницю, як відпочити два тижні у Залізному Порту за три з половиною долари на добу

Узбережжя вільне від людей, але не від птахів.

на ж показувати своє здивування, ніби неохоче, але погоджується пройтися, подивитися.

І ось буквально через 5 хвилин я вже сиджу в чистенькому та акуратненькому номері з усіма зручностями за... три з половиною долари на добу!

— Тільки нікому не розповідайте, за скільки ви зняли у мене цей номер, — змовницькі шепотче мені власник апартаментів біля моря, — адже у добре часі у мене б і за 450 такий номер забрали з руками та ногами, а тепер ось за кожного туриста б'ємося з конкурентами!

— Та що ви, — кажу я, з похвальним розглядаючи затишний дворик із мангалом (що потопає у зелені, заставлений сучасними фонтанами) та свій номер із акваріумом на всю стіну, — я ім скажу, що зняла у вас номер за півтори тисячі гривень на добу, нехай заздрять!

Море, просто чисте море!

Насамперед біжу на пляж, адже навіть найпрекрасніші апартаменти влітку — це все одно тісна клітка, з якої хочеться вирватися на свободу! І треба сказати, людей у пляжній зоні, на перший погляд, не так уже й мало.

Однак впадають в око деякі відмінності від минулих років. Наприклад, не можна не помітити, що майже 80 відсотків від усіх припаркованих машин — з українськими номерами, а решта 20 — це євробляхи наших за-

робітчан, які повернулися з-за кордону.

Тобто зібралися всі наші туристи з українськими зарплатами, а ось із країн більшого зарубіжжя — нікого, тому й змущені власники пансіонатів іти на такі дивні поступки.

Цікаво, що медичні маски тут ніхто не вдягає, а у коронавірусів жителі курортних зон на Херсонщині не вірють, вважаючи його світовою змовою проти Китаю.

Я побачила, що з п'яти аптек невеликого курортного містечка працює лише одна, де можна легко купити й парацетамол, і краплі від нежитю, й горезвісні маски, хоча й із потрійною накрткою.

Та особливо мене здивувала кришталево чиста солона вода у Чорному морі, яка настільки посвіжіла у порівнянні з попередніми сезонами, що на південному дні тепер видно кожен дрібний камінчик.

Це мимоволі змусило мене згадати минулий рік, коли через напасті чорних та зелених водоростей море наприкінці серпня стало більше схоже на гіантську каламутну калюжу.

Багато в чому тут, звичайно, вина й самих людей, які звикли брати від природи все, але не хотіть бодай хоч щось вкладати у відновлення місцевої екології.

Адже на всю 10-кілометрову територію пляжної зони у селищі Залізний Порт можна нарахувати не більше п'яти плат-

них туалетів, де ціна стартує від 5 грн за кожен візит.

А якщо врахувати, що відпочивальники споживають не лише воду, а й пиво та вино у необмеженні кількості, неважко здогадатися, що переважна більшість вважає за краще виправдовувати свої делікатні проблеми абсолютно безкоштовно, зачарувуючись у воді Чорного (або вже швидше «Жовтого») моря.

Тепер же величну красу причорноморського узбережжя в Херсонській області відтіняють лише зграї голодних чайок та галасливих бакланів. Птахи з надією вдвівляються у кожного, хто приходить на пляж, та чимось нагадують мені власників місцевих пансіонатів і порожніх номерів для туристів у приватному секторі.

Посміхаюся та годую їх з руками.

Що, де, коли й почім?

Трохи привільніше за інших почиваються організатори пасажирських перевезень, які обмежилися тим, що просто «заморозили» ціни на проїзд на рівні минулого року.

Дісталися на комфортабельному автобусі з Києва на чорноморське узбережжя Залізного Порту коштує ті ж самі 600-700 гривень, що й раніше. Доїхати з Херсона у Скадовськ, Лазурне або Залізний Порт можна за скромніші 100-120 гривень за квиток в один кінець.

А ось організатори екскурсій до Асканії-Нови та на диво прекрасний острів Джарилгач уже не такі оптимістичні, вони змущені знижувати ціни на квиток із 450 до 380 гривень для туристів, адже зараз приїжджають переважно небагаті мандрівники з різних куточків України.

За ці ж гроші можна з'їздити до сусіднього Скадовська та відвідати там дельфінарій або ж вибрати екскурсію на екзотичне Лемурійське рожеве озеро, яке вже встигла стати візитною карткою півдня України. Розташоване це диво природи у селі Григорівка Чаплинського району Херсонської області має авторитет вітчизняного Мертвого моря, пілюща вода якого допомагає зміцнити імунітет.

Багато відвідувачів Лемурійського озера примудряються придбати та відвідти додому цілком ютівну сіль рожевого кольору та безліч яскравих емоцій від спілкування з незайманою природою.

У стокілометровій зоні від цієї знаменитої на всю країну водойми є затока Сиваш, а ще — неймовірно прекрасні озера та узбережжя Азовського моря з теплими пляжами та природними красотами Арабатської Стрілки.

Звідси вже рукою подати до нашого Криму, рідного, але тимчасово окупованого...

Біля останнього хвилеріза...

Задовольняючись нехитрими радощами життя у курортній зоні Залізного Порту, я все ж таки намагаюся триматися якомога далі від центральної зони, де людей візуально досить-таки багато.

На жаль, навіть всесвітня пандемія не може зупинити такі проблеми, як купи сміття на чорноморському узбережжі з початком курортного сезону та занадто гучна музика, яку круть на місцевих дискотеках практично до ранку.

Мої улюблені місця для відпочинку розташовуються у пустельних зонах, недалеко від Чорноморського біосферного заповідника, де закінчуються хвилерізи та куди судилося дійти лише шанувальникам первозданної природи. Зате й пейзажі там відкриваються абсолютно фантастичні: надзвичайно чистий білий пісок, яскраві мушлі, широка смуга пляжу з веселими зграйками чайок та ласкавими обіймами Чорного моря.

У цьому місці забуваєш про суету, політику та неминучу «другу хвилю» коронавірусу, що може настать вже восени, і хочеться вірити лише у країні часи для України.

Сонце тут пеє так сильно, що здається, ніби всі відомі науці віруси гинуть миттєво, й неперідково саме на Херсонщині — найсприятливіша епідеміологічна обстановка.

А в цілому поїздка на Чорне море — відмінна альтернатива дорогим курортам, адже залишаєш по собі лише позитив, міцні здоров'я та гарний настрій.

І таки так, літній сезон-2020 у курортній зоні півдня України відбувся. Нехай і багато в чому за рахунок туристів, які були змушені залишитися вдома, на Батьківщині, та вибрали за країну для себе «тимчасово доступне Чорне море» у Херсонській та Одеській областях. ■

До наших читачів

На відміну від електронних ЗМІ, друковані видання дуже дороговартісні у виробництві. Кожен номер газети — це папір (імпортований, тому недешевий), друк і доставка Укрпоштою, на які в останні роки постійно зростають ціни.

«Україна молода» всі ці роки витримувала конкуренцію на газетному ринку. Попри тягар збитків і мізерні зарплати співробітників, намагалася не підвищувати передплатну і роздрібну ціни, аби об'єктивна інформація була доступною для читачів. Певне зростання вартості за 2019-2020 роки — це збільшення частки відрахувань Укрпошти при тому, що до її роботи з доставки видання — безліч претензій.

І сьогодні редакція перебуває в непростому фінансовому становищі. Тому звертаємося до всіх при-

Призначення платежу: благодійний внесок на розвиток газети

АТ Комерційний банк «ПриватБанк»
Картка Універсална
4149 4393 1125 0793
Картка валютна
5168 7450 1393 7674

Щиро вдячні за підтримку!
З повагою — редактор Михайло Дороненко і колектив «України молодої»

Дорогі українці-патріоти — захисники ненікії України від московської орди! Допоможемо нашій національній газеті «Україна молода», яка веде праведну інформаційну війну проти російського агресора, в скрутний для неї фінансовий період.

Підтримаємо нашу рідну газету кожен у силу своїх можливостей. Пере-рахуйте на один із вказаних рахунків хто скільки зможе: 50, 100, 200, 500, 1000 грн. Українці-бізнесмени,

зробіть свій внесок на підтримку газети! Якщо кожен патріот України, а нас мільйони, перерахує на розвиток газети хоча б 100 гривень, наша газета дійде до кожного села і буде непереможною!

Родина Омельченків (я, моя дружина, донька і два дорослі сини) надали «Україні молодій» спільну фінансову допомогу в сумі 15 000 грн.

Лише об'єднані ми сильні і непереможні! Еднаймося!

Слава Україні! Слава Нації!

Із повагою, вірою і вдячністю за підтримку газети — Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО, Герой України, кавалер ордена ООН «Діяння на благо народів», вищої відзнаки Канадського королівського легіону ім. Пилипа Коновалса — Хрест «Вікторія», генерал-лейтенант, почесний голова Спілки офіцерів України.

■ СПАДЩИНА

«Де Карпатів сині гори...»

Про першу подорож 23-річної Ольги Косач за кордон, київську музейну виставку і Гуцульщину, де ніколи Олена Пчілка не була

Оксана КОНСТАНТИНІВСЬКА,
старша наукова співробітниця
Музею видатних діячів української
культури

Ольга Петрівна Косач, яку ми зараз знаємо більше як письменницею за псевдонімом Олена Пчілка, за життя була знана дослідниця народно-ужиткового мистецтва. Тому її було запрошено стати співголовою (голова Варвара Ханенко) Комісії із влаштування І Південно-російської (а по суті — української) Кустарної виставки, яка проходила у Києві у 1905–1906 роках. Значною подією для українського народного ужиткового мистецтва стала згадана виставка. Велику кількість інтелігенції було залучено до збирання експонатів. Матеріали надходили з Київщини, Полтавщини, Чернігівщини, Волині та Гуцульщини — тобто з двох частин поділеної двома імперіями (Російською та Австро-Угорською) України. За пів року виставку, яка проходила у Київському художньо-промисловому та науковому музеї (сьогодні Національний художній музей України), відвідало 12 тис. осіб. Її матеріали стали основою для фондової колекції сьогоднішнього Національного музею українського народного декоративного мистецтва.

Романтичний фільтр

Олена Пчілка, крім того, що здійснювала загальне керівництво виставкою, безпосередньо опікувалася матеріалами з Галичини, зокрема з її гірського регіону — Гуцульщини. Жінка особисто ніколи не була в Карпатських горах, не бачила їх навіть із вікна потяга, коли подорожувала до Європи. Але цей регіон для неї був огорнутий особливим романтичним фільтром. Та й ще килимок зі зразками гуцульської вишивки, що висів постійно в кабінеті, нагадував шанованій дослідниці про надзвичайну зустріч у Відні далекого 1872 року зі студентом місцевого університету Мелітоном Бучинським.

У пам'яті виринали спільні прогулянки великим містом, відвідини Оперного театру, художньої галереї та тиждень пальних розмов про майбутнє українського народу. Дізнавшись про захоплення вишивками молодої дослідниці, Мелітон Осипович, коли працював адвокатом у м. Станіславі (сучасний Івано-Франківськ), надіслав їй цей мистецький виріб.

Знайомство двох у майбутньому маститих етнологів відбулося завдяки Михайліу Драгоманову, який на той час проживав у Флоренції і чекав на приїзд своєї молодшої сестри. Ользі Косач було 23 роки.

«Хоть вона вже й дама, але молода, і перший раз буде за границею», — писав Драгоманов своєму товаришу Бучинському та просив: «Коли б були ласкаві Ви, або хто дружній наставити її у Вашій столиці на путь истини. Зоставте Ваш адрес на ім'я Olga Kossatsh у Hotel National».

«Наперед грому вам, Михайле Петровичу, і божуся не пус-

Ізидора Косач, донька Олени Пчілки, біля маминої колекції народних виробів, із гуцульськими узорами на стіні 1910-ті рр.

тити Вам сестру борше, аж познакомиться добре з нашою столицею! — запевняв заздалегідь свого старшого товариша Мелітон. Після безпосередньої зустрічі та прогулянок містом із харизматичною Ольгою Косач до Флоренції надсилаються надто емоційні — бо Михайло Павлик, готову до видання листування між М. Драгомановим та М. Бучинським, знайшов декілька чорнових (перекреслених) варіантів, — листи: «Не забуду Вам, дорогі Михайлі Петровичу, що познакомили мене з Вашою сестрою; і не стямивсь я, як пролетіла вона як зоря перед моїми очима! Бігцем облетіли ми город, магазини, галерії, балет і оперу, — як же непогода настала і вона занедужала трохи, то і сиділи ми у затишній кімнаті, краще гучної забави, та читали нар[одні] пісні, та розказували казок, то розкладали всіляки мозаїки, коралі і гранати, то знов читали сентиментальні вірші «Betty Paoli» (Бетті Паолі — віденська поетеса та перекладачка), дивуючись, коли минув 8 день, як Lucidaintervalla (лат. світлі проміжки у душевнохворих) у мене, і сестра Ваша, хоть наче не скучала, разом схопилася і виїхала. Найгірш вколо мене, що після найкраці згоди і умови: переказати Робінзона, з одної, а перевести думи по німецьки, з другої сторони, ми посварилися на від'їзді самім, бо ніяк не схочила мої шопи на дорогу, та ще в таке время люте. Прийшло бардовій славі марно пропадати, та уже Вас проситиму, за ту сваволю листом наказати, лишень не дуже, бо головну річ: датські казки таки покупила».

Навроцький відповів, що ці новини видались йому, «як мала перша революція французька», і дозволив собі дружину іронію: певно, Бачинський «покинув вже християнське літочислення і лічить час віднової епохи — від приїзду чи виїзду пані Косачевої».

А що ж Ольга Косач? Як творча особистість, надихнувшись цією історією, вона пристворенні оповідання «Товаришки» (недарма, літературознавці вбачають у ньому багато автобіографізму), вводить історію знайомства у Відні головної героїні Любі Калиновської з Бучинським (навіть не змінює прізвище, правда не називає його імені): «Бучинський, що скілька років прожив у Відні, звичайно, добре зінав місто і ото ласкаво показував Любі, водив її, де вона ще не була, радив, де що ліпше купити. І все говорили, розмовляли так охочо!... / Любі все слухає свого нового товариша, того

поглядах польками, такими, як іх знаходимо в правдивій Польщі, серед польського народу: ні! Наші жінки дзеркалом суть полік галицьких, котрих всею заповідею (afe?) стація і поверховність всего, і приязні, і любові, і патріотизму, і знання, котрих заповідею: стрій, розмовою: омова, патріотизмом: кокарда, знанням: аристократичною заповідь, по котрій устрій товариський показує ся пірамідою пануючих над служащицами, у котрій стоїть обивателька на голові попівні, попівна професорівні, професорівна дяківні, дяківна хлопівні, — всяка дивлячись одним оком завидно у гору, другим згорда на долину».

До свого товариша Володимира Навроцького Мелітон більш відверто відповів: «Вісім день пробула тут зі мною Ольга Косачева! Einherliches Weib (прекрасна жінка)! Розумієсь, моя готовність лицарська, як і моя розкіш, граніця не мала. А щоб сто чортів шкварило закордонців. Славні жіноту мають: їх самих я не навиджу, та їх жінки люблю. Люблю з ними слухати і оперу, і драму, а ще любійше просидіти вечір у затишній кімнаті, читаючи ... якраз 4 неділь після від'їзду моєї деальної приятельки року 1872».

Навроцький відповів, що ці новини видались йому, «як мала перша революція французька», і дозволив собі дружину іронію: певно, Бачинський «покинув вже християнське літочислення і лічить час віднової епохи — від приїзду чи виїзду пані Косачевої».

А що ж Ольга Косач? Як творча особистість, надихнувшись цією історією, вона пристворенні оповідання «Товаришки» (недарма, літературознавці вбачають у ньому багато автобіографізму), вводить історію знайомства у Відні головної героїні Любі Калиновської з Бучинським (навіть не змінює прізвище, правда не називає його імені): «Бучинський, що скілька років прожив у Відні, звичайно, добре зінав місто і ото ласкаво показував Любі, водив її, де вона ще не була, радив, де що ліпше купити. І все говорили, розмовляли так охочо!... / Любі все слухає свого нового товариша, того

Ольга Косач (Олена Пчілка), 1870-ті рр.

Мелітон Бучинський, 1870-ті рр.

Спомін про батька

Через декілька років Олена Пчілка отримує подарунок: «Шановна пані! До альбому орнаментів/.../ посилаю трохи взорів. Дуже вони лъкальні, без добору брані й неповні, а все ж може послужать на пробу; я ж готов буду, коли зажадаєте, доповнити, справити на місці, коли б, наприклад, потреба зайдла, розвідати, які де в Галичині закордонські, або й чужоземні взори повторяються» — додає: «Як носяться давні гранатки, що ми купували?».

З радістю згодом ділиться з В. Навроцьким: «Подумай лише: по 4-літнім глухім мовчанню вислав я їй оногді трохи взорів мережок гуцульських, а тут получаю її збріник орнаментів, гарний-прегарний, до того предисловіе обширне, з котрого видно, що се баба старшена; до того лист на 2 аркушах трохи об'єктивний, трохи суб'єктивний, а до того фотографію її самої з допискою; костюмована, ніби сільська шваха, головка у завитю, а до блідого лиця чорні очі і страшенні брови, — але що то казати, лучше приїдти та подивися, як пишно дивитися».

Згодом професор Львівського університету Кирило Студинський описував переказ доньки Бучинського про відвідини Києва та родини Косачів: «Пчілка довго вдивлялася в неї, намагаючись упізнати риси того молодого хлопця, який закохався у неї в осінньому Відні, а потім раптом спохопилася: «Ось я вам покажу дуже гарний дарунок від вашого покійного батька, — сказала вона й повела нас в одну з кімнат, де на стіні, на поченому місці, побачили ми невеличкий килим, уложеній із цілої колекції гарних зразків вишивок у гармонійну мистецьку цілість... — Оней килим в'яжеться з дуже гарними споминами про вашого батька, і я зберігаю його, як додрогу пам'ятку».

Можливо, автором поетичних рядків, вишигих на килимочку, був М. Бучинський: «Де Карпатів сині гори Там зібрані отсі взори Де зелена верховина Шила руска іх дівчина».

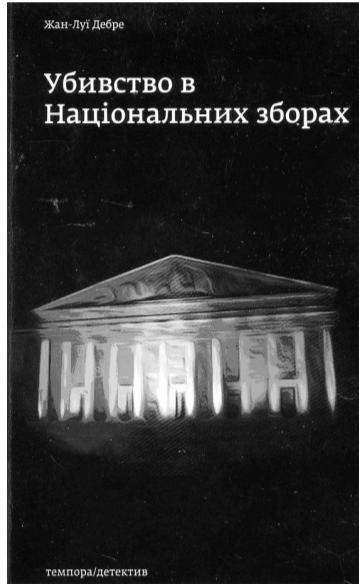
■ НОМІНАНТ

Міланці вбивають і на Печерську:

детективні уроки

Костянтин РОДИК

Джорджо Щербаненка вважають батьком італійського детективу. Народився у Києві 1911 року в сім'ї викладача класичних мов Віталіана Щербаненка та римлянки Леди Джуліві, з якою тато майбутнього письменника познайомився за рік перед тим, подорожуючи на вакаціях літньою Італією. З початком Першої світової Щербаненко-старший відправив дружину з сином до Італії. А в 1918-го Київ захопили і згвалтували «красногвардії» Муравйова. Віталіана розстріляли разом із його студентами — бо займалися незрозуміло чим, а відтак підозрілим: студіювали мертві мови, греко-латину. Русский мір...

Семирічний Володя — так насправді звали пізнішого Джорджо — опинився у ситуації, коли треба було не вчитися, а заробляти на прожиття: служкою, чорноробом, пізніше — водієм санітарної машини, рекламним агентом, робітником друкарні. Типова доля емігранта.

Либонь, батькові гени класичного філолога уможливили швидку її ефективну самоосвіту. Аж так, що починає дописувати до італійських газет, і раптом йому пропонують вести рубрику відповідей на листи в жіночому журналі. Його «Пошта Адріана» швидко здобула на популярність, і Володимир (тоді вже, звісно, Джорджо) відгукується на пропозицію ще двох подібних видань фрілансувати у них. Зазвичай листи читательок жіночих журналів — це міні-сповіді зі знаком запитання наприкінці. Щербаненко узявся літературно опрацьовувати ті оповідки. Новели потрапили на очі відомому письменникові Чезаре Дзаваттіні, котрий допоміг їх надрукувати.

Далі Щербаненкова доля нагадує історію злету Кокотюхи: відвerte паразитування на масово-кітчевих смаках; щороку на прилавках з'являється декілька новинок, що користуються попитом домогосподарок. Його книжки перевидавалися і перекладалися. Та у комерційно-комфортному світі «рожевої» літератури Джорджо стало затісно-нудно. І він ризикнув піти на літературну цілину: писати детективи з виразним сопільством тлом.

Доти детективів Італія не мала, бо її не могла мати: це жанр демократичного суспільства, а в національному анамнезі — диктатура Муссоліні, а по війні — щось подібне до українських 1990-х: політичний

хаос, консолідація криміналу, епідемія корупції. Звісно, детективні історії вигулькували і в тій літературі, як і всюди-за-всіди: розслідування злочинів уписувалося до сюжетів психологочної прози задовго до Едгара По. За кілька років перед «детективним» стартом Щербаненка вийшов роман Леонардо Шаша «День сови» (відомий нам бодай з одноіменної екранизації Даміано Даміані та акторського дуету Франко Неро/Клавдія Кардинале, 1968). Але то був сухо політичний роман, детективна складова була там лише складовою.

Отже, Джорджо Щербаненко поставив на фактично технічну письменницьку деталь — і зірвав джекпот. Наклади його детективів швидко перевищили попередні бестселерні тиражі «дамської прози». На італійському телебаченні вийшов серіал про детектива Дуку Ламберти — задовго до «Спрутів» Даміані. Він став класиком жанру.

Нині маємо дві книжки з детективного циклу Джорджо Щербаненка; обидві вийшли першодруком 1966-го. Тепер це вже ретро, ніби ч/б фото. 1960-ті там, в Італії — то є 1990-ті тут, в Україні: формування організованої корупції. Наскірний персонаж, лікар Дука Ламберти, є сином поліцейського. Рішуча емпатія — вчинює евтаназію безнадійно тяжкому хворому — кидає його за гррати. Три роки. Звільниться, звісно, без лікарської ліцензії, але з необорнім потягом гіппократівського послідовника — допомагати. Навідується такі думки: «Лікар — це поліцейський тіла, а хвороба — це майже завжди злочинець, якого слід крок за кроком вислідити й викрити». Було б дивно, коли б не пішов за батьковою справою. «Ти мрійник, як і твій батько», — каже хтось. Авеж, поліцейський — не про-

фесія, а спосіб життя.

Оце і є та актуальність, що не дає спокою сучасному українцеві. Попри «реформу» вітчизняної поліції, вона досі не є територією подібного способу життя. У Щербаненка ще немає корупційних сюжетів, це проявиться пізніше, у того ж Даміані. Та наш земляк передбачив нинішній сумний світовий тренд: «*Tаки справи не закінчуються ніколи*». Але є різниця між тим, коли справою опікується поліцейський за покликанням (Дука Ламберти, наприклад), і поліцейський на заробітках, як оце здебільшого у нас, від генералів починаючи.

Читайте детективи італійського киянина Володимира Щербаненка — вам сподобається ця небездумна мандрівка нетрями зіпсуючи психіки злодіїв та борсантням людського в людині, пригнічений неспроможністю демократичних процедур перепинити зло.

Хотів був порівняти ретро-детектив Щербаненка із сучасними італійськими зразками, але не знайшов під рукою таких перекладів. Тому спробую оприявити жанрові зміни у зіставленні з французьким романом, близьким до Щербаненка-членівсько-міланського, аніж до сицилійського у виконанні Шаша/Даміані. Отже, Жан-Луї Дебре, «Убивство в Національних зборах» (К.: Темпора, 2015) — історія політичного злочину очима пересічного фліка.

Оповідь веде поліціянт, котрого нам найкраще уявити в образі «дільничного інспектора міліції» (підрозділ громадської безпеки по-французьки). Він нідіє над нескінченною звітами і ладен до антиконституційної демагогії: «*Не дивно, що у Франції стільки посадовців! Того, хто вигадав заповнювати бланк, щоб зазначити, що людина не подаватиме за-*

■ ЛІДЕРИ ЛІТА: ХРЕСТОМАТІЯ

Далі публікуємо результати дистанційної експертної сесії Всеукраїнського рейтингу «Книжка року'2020» з визначення «Лідерів літа» — шорт-листи кожної підномінації (за абеткою). Оскільки серед підномінації «Художня класика» опинилася рекордна кількість номінантів (34), публікуємо її Довгий список.

Художня класика

АЛКІФРОН. <i>Листи гетер. ТЕОФРАСТ. Характери; БОЕЦІЙ. Розрада від філософії; ОВІДІЙ. Ліки від кохання; ЦІЦЕРОН. Про закони. Про державу. Про природу богів. Сер. «Бібліотека античної літератури».</i> — Л.: Апріорі, 92+208+92+392 с.(п)
Борис ВІАН. <i>І ми знищимо всіх потворних; Курт ВОННЕГУТ. Сніданок для чемпіонів</i> — Івано-Франківськ: Вавилонська бібліотека, 192+208 с.(п)
Марко ВОВЧОК. <i>Еманципантка</i> — К.: Комора, 432 с.(п)
Ернест ГЕМІНГВЕЙ. <i>Острови поміж течій</i> — Л.: Видавництво Старого Лева, 512 с.(п)
Ілля ГУРНІК. <i>Ієрихонські трубачі. Оксана ЗАБУЖКО. Код Гурніка</i> — К.: Комора, 216 с.(п)
Джером Клапка ДЖЕРОМ. <i>Лініві думки одного нероби</i> — Тернопіль: Богдан, 152 с.(п)
Знамениті оповідki з діянь римських
Ольга КОБИЛЯНСЬКА. <i>Зібрання творів у 10 тт. Том 7</i> — Чернівці: Букрек, 432 с.(с)
Джозеф КОНРАД. <i>Ностromo: приморське сказання</i> — Л.: Астролябія, 704 с.(п)
Перші поетеси. <i>Кодекс давньогрецької жіночої поезії</i> — Л.: Астролябія, 448 с.(с)
Едгар Аллан ПО. <i>Повне зібрання прозових творів. Том 1</i> — К.: Видавництво Жупанського, 408 с.(п)
Григорій СКОВОРОДА. <i>Вибрані афоризми</i> — Х.: Фоліо, 256 с.(п)
Мігель де УНАМУНО. <i>Мир у війні</i> — Л.: Астролябія, 480 с.(п)
Анатоль ФРАНС. <i>П'єрова книга. У 2 томах. Переклад Григорія Кочура та Івана Рябчія</i> — К.: Пінзель, 320+352 с.(п)
Джорджо ЩЕРБАНЕНКО. <i>Тенета зради; Міланці вбивають по суботах</i> — Х.: Фоліо, 352+192 с.(п)

ЖИТТЄПИСИ

Володимир ВІННИЧЕНКО. <i>Щоденник. Том 5 (1932-1936)</i> — К.: Смолоскип, 696 с.(п)
Наталена КОРОЛЕВА. <i>Шляхами і стежками життя</i> — Х.: Фоліо, 444 с.(п)
Євгенія КУЖАВСЬКА. <i>Зоров. Поховальний промовець</i> — Х.: Фоліо, 192 с.(п)
Марк ЛІВІН. <i>Сторітлінг для очей, вух і серця</i> — К.: Наш формат, 184 с.(п)
Надія МОРИКАВА. <i>Люди свого часу</i> — Л.: Апріорі, 288 с.(п)
Роман Корогодський. <i>Спогади друзів, листування</i> — К.: Дух і Літера, 336 с.(п)
Володимир ЯВОРІВСЬКИЙ. <i>Вони були, вони є</i> — К.: Брайт Букс, 152 с.(п)

Літературознавство / критика

Чак ВЕНДІГ. <i>250 фішок, що їх має знати письменник</i> — Х.: Фабула, 160 с.(п)
Іван ДЗЮБА. <i>Золота нитка: нариси про (не)знаних</i> — К.: Дух і Літера, 392 с.(п)
Микола ІЛЬНІЦЬКИЙ. <i>Читаючи, перечитуючи...</i> — Тернопіль: Богдан, 320 с.(п)
Ярослав ПОЛІЩУК. <i>Пошуки Східної Європи: тіні минулого, міражі майбутнього</i> — Чернівці: Видавництво 21, 192 с.(п)
Валентина САЕНКО. <i>Поезія Діні Костенко. Традиція, контекст, художня своєрідність</i> — К.: Смолоскип, 640 с.(п)
Ростислав СЕМКІВ. <i>Уроки короля жахів: як писати горор</i> — К.: Pabulum, 184 с.(п)
Ганна УЛЮРА. <i>Ніч на Венері: 113 письменниць, які сяють у темряві</i> — К.: ArtHuss, 464 с.(о)

яви, слід нагородити орденом!». Водночас мріє про лаври Шарапова, бо йому трапляється хіба «крадії без фантазії, шахраї без хисту, злочинці без характеру, брехуни без сміливості, хулігани без амбіцій».

Та що глибше занурюється у справжню справу, то швидше облітає лушпиння поверхневих трендів. Французький філк швидко в'їжджає в тему; він бачить, що перед ним супротивник, «занадто впевнений у собі як для абсолютно невинної людини». І далі проступає, ніби проявляється фотоплівка, таке: «*Недовго опирався чарам грошей, а надто надто здобути їх ще більше... Найголовніше для нього — влада, зневага, приниження, паплюження...* Амбіції перемогли здоровий г'лузд».

Так, книжка Дебре є детективом лише ззовні. Всередині — виклик системі. Головне звинувачення — «торгівля впливом» (у тому числі й журналістами,

що «вже не мають фінансової змоги говорити вільно»). Попри підкresлену законосулюхняність головного персонажа, він не має іншого варіанта, аніж російський Шарапов: «*Паразитів не жаліють, їх знищують*».

До бобінгудового поліціювання апелюють чи не всі сучасні метри детективу — від Ларссона до Гранже. Більше за те — цьому антидемократичному способу «спорятити суспільство» протегує наш міністр Аваков (хоч автори романів ховаються за персонажів, розуміючи безперспективну хибність таких поривань). Як бачимо, це все наші злобод

■ ПРО ЗАПАС

Солодкі та піканні сувеніри літа

Рецепти серпневої консервації від Лілії Цвіт

Тетяна ЗІНЧЕНКО

Літо так швидко мчить! Ще тільки вчора абрикоси на гілках були в зав'язі, а сьогодні вони вже — як медом намазані, такі по-літньому звабливі, соком налиті. А завтра абрикосові гілки стануть легшими, і нічого з цим не вдіш.

«Хоча, чому не вдіш? — запитує Лілія Цвіт, наша кулінарна фея, яка практично на кожне запитання знає відповідь, особливо якщо це питання стосується смаку, користі чи краси. — Літо консервується в акуратні звабливі баночки. А потім дарується гарним людям — як літній сувенір, як частинка солодкої літньої душі. Або хрумкої, чи пікантої, чи перченої, ледь підрум'яненої, смачно присоленої — у літа душа дуже широка!».

«Ще хотіла сказати, що закрутки — чудовий подарунок близьким! — продовжує малювати красиву літню картину соковитими барвами смаку Лілія Цвіт (наші читачі, до речі, знають, що квіткове ім'я «Лілія Цвіт» — це творче ім'я Олени Солтан, відомої галицької кулінарки, YouTube-канал якої українською мовою збирає чималі більше переглядів). — Це такий собі ввіявлений уваги, турботи і любові! От коли я йду чи іду в гості, то прихоплюю із собою і кілька баночек чогось смачненького. Це гарно: взимку отримати такий подарунок. Наприклад, трояндове варення від душі. Такі в мене сувеніри специфічні!».

Абрикосове варення дольками.

Рулетики з кабачків.

Лілія Цвіт: підготовка до зими почалася!

Королівське захоплення

«До речі, коли була в Австрії, то дізналася, що королева Сіci любила споживати зацукроване листя фіалки. Це в них там теж продають як сувенір. Цікавий смак, ароматно і дуже гарного кольору. Рекомендують додавати до шампанського, — розповідає цікаву королівську історію Лілія Цвіт. — От і я такі сувеніри люблю! Весь час із собою різні смаколики ношу, де б не була! З гір — трави, гриби, мед».

Можливо, самі гори так надихають господиню, бо любить вона їх душою. І в розповідях, і в історії кулінарної творчості згадує їх неодноразово. Що не кажіть, а природа надихає. У Лілії Цвіт — торти з найнесподіванішими начинками і кремом, прикрашені ніби рукою природи. А корова відтворює велич і висоту гір у мініягорі. Во коли душа відкрита до світу і коли любиш те, що робиш, усе вдається.

Отож — про солодкі подарунки літа.

Варення з абрикосів — смакуйте серпень десертними ложечками

«Абрикоси дуже добре підходять для приготування варення та джемів. Я люблю варення з абрикосів половинками. Використовую його в основному як соус для млинців, налисників, оладок, сирників, — починає солодку історію «Про запас» Лілія Цвіт. — Також додаю його до домашнього йогурту. А самі половинки абрикосів із варення — до плянчиків чи іншої солодкої випічки. Варення в мене виходить не густе, але дуже смачне, ароматне, відчувається смак свіжих абрикосів. Рецепт простий, перевірений роками. Спробуйте!».

Потрібно: абрикоси — 2 кг, цукор — 1 кг, лимонна кислота — 1/4 ч. л.

«Для початку хочу зауважити, що абрикоси дуже добре підходять для приготування варення та джемів. Я люблю варення з абрикосів половинками. Використовую його в основному як соус для млинців, налисників, оладок, сирників, — починає солодку історію «Про запас» Лілія Цвіт. — Також додаю його до домашнього йогурту. А самі половинки абрикосів із варення — до плянчиків чи іншої солодкої випічки. Варення в мене виходить не густе, але дуже смачне, ароматне, відчувається смак свіжих абрикосів. Рецепт простий, перевірений роками. Спробуйте!».

жити, що смак варення залежить від самих абрикосів. Краще брати дрібніші абрикоси червонуватого кольору та добре достиглі. Тоді варення вийде дуже смачним, запашним та матиме яскраво-оранжевий колір. Зелені неспілі абрикоси можуть дати гіркоту та бути твердуватими. Блідо-жовті абрикоси зазвичай розварюються, тому варення дольками не вийде. Також дрібні сорти абрикосів краще зберігають аромат у банці», — уточнює кулінарна майстрина.

Отже, абрикоси миємо, відділяемо кісточки. Засипаємо цукром та залишаємо на 2-3 години, щоб плоди пустили сік. Далі додаємо 1/4 ч. л. лимонної кислоти, перемішуюмо та ставимо на маленький вогонь. Кип'ятити 5 хвилин, помішуючи. Знімаємо піну та залишаємо наше варення до повного вистигання (можна на ніч). Далі так само варимо ще раз 5 хвилин. Набираємо гаряче варення в стерилізовані банки та закатуємо стерилізованими кришками. Кутати не потрібно. Варення на зиму готове! Смачного!

кісточки. Перемолоти блендером (чи м'ясорубкою) в пюре. Чим однорідніше пюре, тим краще буде варення. Додати 1 кг цукру, добре все перемішати. Якщо сливи надто кислі, тоді цукру потрібно більше. Поставити, щоб варення закипіло, зняти шум, що утворюється. Варити 30-60 хвилин. Чим довше варите, тим густішим стає варення.

Потім додаємо какао, ванільний цукор, перемішуюмо, щоб не було грудочок. Додаємо масло не менше 82% жирності. Перемішувати до моменту що варимо ще 10 хвилин. Гаряче варення наливаємо у стерилізовані банки та герметично закриваємо стерилізованими кришками. Ставимо банки догори дном та залишаємо до вистигання. Кутати не потрібно.

Аджика зі слив — піканність солоного і солодкого

«Якогось року в нас був великий урожай на сливи. Тому я була в пошуках, що приготувати зі сливи на зиму. Колега по роботі порадила рецепт аджики зі слив, за що я їй дуже вдячна. Спочатку я поставила досить скептично до цього рецепту, бо не дуже люблю такі експерименти в стилі «із солодкого солоне». Як правило, в таких зачіпках один вирок: «Ніхто не єсть». Тільки не з цією! У мене з'їли все і ще просили! Справді виходить дуже смачно! Це дуже гарний і простий рецепт на зиму! Кисло-солоний соус. Чудово смакує до м'яса чи макаронів. Завдяки спеціям хмелі-сунелі аджика зі слив надзвичайно ароматна. Ну що ж, готово з натхненням!» — закликає Лілія Цвіт до роботи.

Інгредієнти на 7 баночок по 0,5 л: сливи — 3 кг, цукор — 1 кг, ванільний цукор — 2 п. по 16 г, какао — 150 г, масло 82% — 250 г.

Шоколадно-сливове варення — смачний тандем джему і крему!

«Таке варення зі слив із какао потягає вже років із десята! І всім, хто його кушував, це сливове варення сподобалось! Особливо в захваті від нього діти — смачне і шоколадне, бо містить масло і какао. Та при цьому чудово зберігається всю зиму! Просьба спробуйте і переконайтесь! — натхненно розповідає про свій наступний солодкий хіт Лілія Цвіт.

Інгредієнти на 7 баночок по 0,5 л: сливи — 3 кг, цукор — 1 кг, ванільний цукор — 2 п. по 16 г, какао — 150 г, масло 82% — 250 г.

Сливи помити, вийняти

рець чилі — 2-3 шт., хмелі-сунелі — 10 г.

Сливи помити, вийняти кісточки. Перемолоти. Додати цукор, сіль та варити на маленькому вогні 40 хвилин. Потім додати часник, перемелений чилі, томатну пасту та варити, помішуючи, ще 20 хвилин. Наприкінці додати приправу хмелі-сунелі. Набрати в банки та стерилізувати 10 хвилин. Із цієї порції вийде 5 банок по 0,5 л. Це красиво і дуже смачно!

Рулетики з кабачків — на зиму, що треба!

«Пропоную ось такий оригінальний рецепт приготування кабачків на зиму. Рулетики з кабачків справді дуже смачні та виглядають чудово, такі не соромно й на святковий стіл подати! Це справжній домашній деликатес із простих та доступних продуктів! Яскравий та гарний, як літній день! А приготувати такі мариновані кабачки зовсім нескладно! Спробуйте!» — за прошує і до цієї творчості майстрина.

Інгредієнти на 1 б. 0,5 л: молодий кабачок — 1 шт., перець — 1 шт., морква — 1 шт., кропу сувціття — 1 шт., часник — 2 зубчики, лавровий лист — 1 шт., перець дуухм. — 5 шт., сіль — 10 г, оцет — 10 г, цукор — 10 г, олія — 50 мл, томатна паста — 250 г, перець чорний мелений — 0,5 ч. л.

Овочі почистити від шкірки та насіння. Перемолоти блендером. Перемелені овочі покласти у мультиварку. Додати сіль, цукор, оцет, олію, перемішати.

Готовувати все в режимі «Тушкування» 2 години. Потім додати томатну пасту, перець і все ретельно перемішати. Продовжити готовувати у тому ж режимі ще 30 хвилин. Гарячу ікроу розкласти у стерилізовані банки та герметично закрити стерилізованими кришками. Повернуті догори дном, закутати ковдрою на добу.

І можна починати смакувати. Або — дочекатися зими і довгими вечора згадувати квітучі, плодовиті сади, росяну літній городину, кущуючи смаколики з банки. Або нагадати комусь про літо баночкою запашного джему.

У кожну банку додати сіль, цукор та оцет. Залити все окропом до повної банки. Накрити чистими кришками та стерилізувати банки 0,5 л — 10 хвилин. Вийняти, герметично закрутити, закутати на добу. І готово!

Кабачкова ікра в мультиварці — варто спробувати!

«Це мій ідеальний рецепт кабачкової ікри на зиму. Поперше, тому що вдається дуже смачно! І консистенція, і колір — чудові! Приготувати ікроу дуже легко. Навряд чи можна придумати простіший спосіб. З цієї порції інгредієнтів виходить 5 б. по 0,5 л готового продукту. Спробуйте і насолоджуйтесь!» — закликає до роботи Лілія Цвіт.

Потрібно: кабачки — 1,5 кг, морква — 1,5 кг, цибуля — 0,5 кг, цукор — 2 ст. л., сіль — 1 ст. л., олія — 100 мл, оцет — 50 мл, томатна паста — 250 г, перець чорний мелений — 0,5 ч. л.

Овочі почистити від шкірки та насіння. Перемолоти блендером. Перемелені овочі покласти у мультиварку. Додати сіль, цукор, оцет, олію, перемішати.

Готовувати все в режимі «Тушкування» 2 години. Потім додати томатну пасту, перець і все ретельно перемішати. Продовжити готовувати у тому ж режимі ще 30 хвилин. Гарячу ікроу розкласти у стерилізовані банки та герметично закрити стерилізованими кришками. Повернуті догори дном, закутати ковдрою на добу.

І можна починати смакувати. Або — дочекатися зими і довгими вечора згадувати квітучі, плодовиті сади, росяну літній городину, кущуючи смаколики з банки. Або нагадати комусь про літо баночкою запашного джему.

СПОРТ

Василь Кобін
головний тренер ФК «Мінай»

УКРАЇНА МОЛОДА | 15
СЕРЕДА, 5 СЕРПНЯ 2020

«Хлопці хвилюються за результат, відтак у нас не виходило контролювати м'яч. Гравці боялися розігрувати комбінації, але нічого страшного немає в поразці «Руху». Не опускатимемо руки, будемо рухатися далі».

Григорій ХАТА

Довгих п'ять місяців тенісний світ чекав на рестарт сезону. Першим після тривалого коронавірусного карантину офіційним турніром, із якого поновлюється традиційне тенісне життя, став міжнародний турнір WTA в італійському Палермо.

Для змагань на острів Сицилія висадилися й кілька вітчизняних тенісисток. Трохи раніше за другу ракетку України Даїну Ястремську до Палермо прибула Марта Костюк, яка через кваліфікацію намагалася пробитися до основної сітки змагань. На старті відбору наша 18-річна співвітчизниця (141-й номер WTA) легко переграла чилійку Даніелу Сегель — 6:1, 6:2. Проте переможно продовжити кваліфікаційну сесію Костюк не змогла, поступившись у півфіналі росіянці Людмилі Самсоновій (117-та ракетка планети) — 6:4, 4:6, 3:6. Планувала виступи в Палермо й досвідчена Леся Цуренко. Однак нездовго до початку кваліфікації киянка знялася з розіграшу, пославшись на травму ребра.

В останній момент відмовилася від участі в Palermo Ladies Open і друга за рейтингом тенісистка планети — румунка Сімона Халеп. Не бажаючи перед турніром проходити двотижневу ізоляцію, котру організатори змагань передбачили для тенісисток, які прибудуть на Сицилію з Болгарії та Румунії, друга ракетка WTA з сумом констатувала, що відмовляється приїздити до Італії.

При цьому, забезпечую-

■ ТЕНІС

Повернення до життя

На італійському острові Сицилія відбувся рестарт офіційного тенісного сезону

Друга тенісистка України переможно розпочала свої виступи на ґрунтовому турнірі WTA в Палермо.

Фото з сайту sport.bigmir.net.

чи протиепідемічні норми в боротьбі з поширенням коронавірусу, організатори турніру в Палермо організували для всіх його учасниць проходження ПЛР-тестування. Про деталі рецієї процедури розповіла хор-

ватська тенісистка Петра Мартич: «Після прибуття на турнір потрібно здати тест, після чого впродовж доби, в очікуванні результату, необхідно перебувати в номері готелю. Якщо все добре, отримуєш акредитацію і можеш спокійно робити свою роботу».

За повідомленням оргкомітету Palermo Ladies Open, лише в однієї з тенісисток, прізвище якої не піддавали розголосу, ПЛР-тест на коронавірус вияв-

вився позитивним. Як результат, узяти участь у змаганнях вона не змогла.

Друга тенісистка України Даїна Ястремська, котра в рейтінгу Жіночої тенісної асоціації посідає високу 25-ту позицію, свої виступи на сицилійському турнірі розпочала з первого раунду основної сітки. Посіяна тут під сьомим номером, українка успішно взяла старт, перегравши у двох сетах 83-тю ракетку WTA Сару Соррібес-Тормо з Іспанії — 6:3, 6:4. У наступному ж колі на Даїну чекатиме переможниця протистояння Тамара Зіданшек (Словенія) — Осіан Додан (Франція).

Щодо примі вітчизняного тенісу, то ґрунтовий турнір у Палермо до планів Еліни Світоліної не входив. Передбачалося, що першим для п'ятої ракетки планети офіційним турніром після рестарту сезону буде вересневий турнір серії «Прем'єр» у Мадриді. Задля чого вона навіть планувала відмовитися від виступу на цьогорічному «Ю-Ес опен». Проте в останній момент Світоліна все ж заявила на Відкритий чемпіонат США. При цьому турнір у Мадриді, як повідомляють іспанські ЗМІ, через збільшення кількості коронавірусної інфекції в Іспанії

■ ПЕРША ЛІГА

Покладаючись на власні сили

За два тури до завершення першолігового чемпіонату число претендентів на медалі скоротилося з семи до п'яти клубів

ловний тренер «Волині», котра в проміжному протоколі наразі посідає четверте місце. В останньому календарному матчі на Луцьку команду очікує гостинний матч із прямим конкурентом за путівку до еліти — «Мінай», який випереджає волинян на два пункти. Майбутнє, як-то кажуть, у руках гравців «Волині». От тільки не факт, що представники Закарпаття зголосяться на подібний сценарій розвитку подій.

Іще більш непростий календар на фініші сезону очікує на футбольістів «Руху». Лідер північної турнірної таблиці третє місце, по ходу сезону не раз заявляли, що не мають необхідної для участі в УПЛ інфраструктури, а грati поза рідним Волочицьком поєдинки в елітному дивізіоні бажання не мають.

Тож навіть якщо «Агробізнесу» й дістануться медалі першолігового чемпіонату, путівку до еліти віддадуть команді, що фінішує поза п'єдесталом.

Утім охочі підвищитися в класі на жести доброї волі від конкурентів не розраховують.

«Дві перемоги в заключних двох турах — і ми в УПЛ», — наголошує Андрій Тлумак, го-

У мегапринциповому двобої двох претендентів на підвищення в класі «Рух» мінімально переграв «Мінай».

Фото з сайту fcrukh.com.

«Нам не давалася гра. Хлопці хвилюються за результат, відтак у нас не виходило контролювати м'яч. Гравці боялися

розігрувати комбінації, але нічого страшного немає в цій по-разці. Не опускатимемо руки, будемо рухатися далі», — за-

■ ТАБЛО

Чемпіонат України. Перша ліга. 28-й тур. «Балкани» — «Оболонь-Бровар» — 1:1, «Черкаси» — «Волинь» — 0:2, «Інгулець» — «Кремінь» — 3:0, «Агробізнес» — «Миколаїв» — 2:2, «Металург» (3) — «Прикарпаття» — 1:0, «Гірник-Спорт» — «Авангард» — 2:0, «Металіст-1925» — «Чорноморець» — 0:0, «Рух» — «Мінай» — 1:0.

27-й тур. «Чорноморець» — «Балкани» — 2:2, «Миколаїв» — «Металіст-1925» — 3:2, «Авангард» — «Черкаси» — 2:1, «Мінай» — «Гірник-Спорт» — 1:0, «Прикарпаття» — «Агробізнес» — 0:1, «Кремінь» — «Рух» — 0:1, «Волинь» — «Металург» (3) — 5:0, «Оболонь-Бровар» — «Інгулець» — 1:1.

Лідери: «Інгулець» — 58, «Мінай» — 56, «Агробізнес» — 54, «Волинь» — 54, «Рух» — 54 (27 матчів), «Металіст-1925», «Оболонь-Бровар» — 48, «Авангард» — 45.

явив очільник закарпатського колективу Василь Кобін.

Вочевидь, саме впевненість у власних силах учасників першолігових перегонів і матиме вирішальне значення для кінцевого розподілу команд нагорі турнірної таблиці. Приміром, під час коронавірусної паузи керівники «Оболонь-Бровар» та «Металіст-1925» чи не найбільше ратували за необхідність рестарту сезону в перший лізі, проте, як показав чемпіонат, їхні команди виявилися не зовсім готовими до штурму найвищих рубежів.

Читайте
в наступному
номері:

Роздуті врожаї на прирученій землі

65 років тому з ініціативи генсека компартії Микити Хрущова почалося в СРСР так зване освоєння цілинних територій Казахстану й Сибіру

16 | УКРАЇНА МОЛОДА
СЕРЕДА, 5 СЕРПНЯ 2020

КАЛЕЙДОСКОП

Дара ГАВАРРА

Хто не пам'ятає красунчика Лукаса з культового серіалу початку нульових «Клон»? Не пам'ятаєте? Та що ви взагалі знаєте тоді про нульові? Все це, звісно, жарти, але бразильський актор Мурілу Бенісіу справді надзвичайно популярний не лише у себе на батьківщині, а й далеко за її межами. Адже бразильські серіали за його участі ще й досі повторно показують в усіх країнах світу, навіть тих, що розвиваються. Бо красива історія про кохання подобається усім без винятку — і бідним, і багатим.

Що-що, а любовних історій у житті Мурілу вистачає не лише в кіно, а й у житті. Під час зйомок «Клона» в Бенісіу й актриса, яка виконувала головну роль Жаді — Джованні Антонеллі, виник бурхливий роман, майже такий, як і в героїв кінороману. Історія закінчилася народженням сина П'єтро у 2005 році... розлученням. На щастя, зірки зуміли побороти свої темпераменти і залишилися друзями.

Як не дивно, лише по завершенні зйомок «Клона» в Мурілу Бенісіу та Дебори Фанабеллі, яка також грава в цьому серіалі, зав'язався роман. Що цікаво, у «Клоні» Бенісіу грав... батька Дебори, хоча різниця у віці в них складає всього лише 8 років. Кохання спалахнуло під час спільних зйомок у черговому серіалі — «Пропспект Бразилія». Пара перебувала в неофіційних стосунках із 2013 року

СТРИЛИ АМУРА

«Клонування» кохання

Красунчик Мурілу Бенісіу — нестерпний тиран чи заручник фатуму?

і навіть подейкували, що закохані планують побратися, але... Преса не повідомляла про подробиці розставання цієї красивої і гармонійної пари минулого року, проте чи не гарячий темперамент і ревнощі, які вже не раз ставали причиною розлучення актора зі своїми коханими, зруйнували і ці стосунки зірки?

На початку року Бенісіу вже застукали на гарячому з новою пасікою — нею стала Мануела Діас, із якою актор працював над новим проектом «Любов матері» (зйомки довелося призупинити через пандемію і, швидше за все, вони продовжаться вже наступного року). Та нещодавно стало відомо, що і з цією подругою Мурілу розлучився. Що це: нестерпний

характер чи фатум?
Хто знає, хто знає...

Варка ВОНСОВИЧ

Новини, пов'язані з клишоногими, звичай викликають усмішку, адже ведмеді асоціюються у нас із витівками на кшталт «украв медок із пасіки», «зализ поласувати ягодами в чужий садочок». Проте не слід забувати, що це дуже сильні і доволі жорстокі звірі, здатні просто розрвати противника, який стане на їхньому шляху. От і жителі автономної провінції Тренто, що в Італії, дуже стурбовані тим, що з Центру дикої природи Кастеллера, розташованого у їхній провінції, вкотре втік ведмідь на прізвисько «Метелик», що по-італійськи звучить як Папіон. Про це повідомив президент Тренто Мауріціо Фугатті. Дивне прізвисько гігант дикої фауни отримав через те, що його вважають рецидивістом, адже це не перша втеча його з Центру. Тож люди, причетні до його затримання, за аналогією з детек-

СВІТ ТВАРИН

Пурхає, мов метелик

В Італії ведмідь на прізвисько Папіон укотре втік із вольєра

тивним романом Анрі Шар'єра «Метелик», у якому йдеться про злочинця, який утік із віддаленої від цивілізації тюрми, вирішили так назвати й цього кудлатого втікача. Воож паралель очевидні.

Після чергової втечі M49 (під такою кодовою назвою клишоногий записаний в офіційному реєстрі) Папіона посадили у вольєр. Проте він зумів якимось незображенним чином обійти складну систему захисту вольєра, здо-

лати огорожу під напругою, а дійшовши до головного паркану, порвав металеву сітку і зігнувши металеві ж прутти товщиною 12 мм, після чого утік у ліси Марзолі. Селяни з довколишніх сіл дуже налякані звісткою про чергову втечу Метелика, проте рейнджери відслідковують його рух завдяки ошийнику з системою стеження. Та вся біда в тому, що втікач не сидить на місці, а активною «пурхає», мов справжній метелик, по лісах Тренто.

ПОГОДА

6 серпня за прогнозами синоптиків

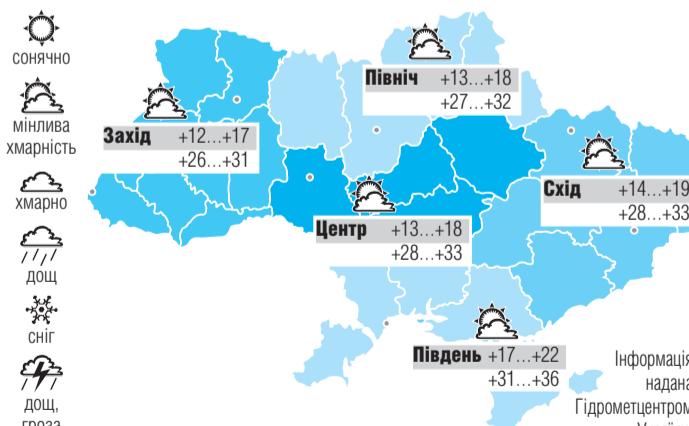
Київ: мінлива хмарність, без опадів. Вітер північно-східний, 5-10 м/с. Температура вночі +16...+18, удень близько +30.

Миргород: без опадів. Уночі +15...+17, удень +30...+32.
Вінниця: без опадів. Уночі +14...+16, удень +29...+31.

Одеса: без опадів. Уночі +20...+22, удень +30...+32.

4 серпня температура води в **Чорному та Азовському морях** становила 22-26 градусів, у **Дніпрі** біля Києва — 22.

Курорти Карпат: мінлива хмарність, без опадів. **Трускавець:** уночі +12...+14, удень +26...+28. **Моршин:** уночі +13...+15, удень +27...+29.

Передплатні індекси: 60970, 1555
Наша адреса: 03047, Київ, пр. Перемоги, 50

Телефони редакції: 044-361-62-61;

з мобільного: 094-926-32-61

Електронна пошта редакції:

ukr/moloda@ukr.net

Рекламне бюро:

reklama-umoloda@ukr.net

Відділ реалізації:

454-84-41

sale_umoloda@ukr.net

«УМ» в інтернеті: <http://www.umoloda.kyiv.ua>

Відділи:

економіки — wagmer@ukr.net

культури, історії, суспільних проблем —

vsamchenko@i.ua

Україна молода

Редактор Михайло Дорошенко

Засновник і видавець —

ПП «Україна молода»

Свідоцтво про реєстрацію:

КВ №3386 від 29.08.98

© Дорошенко М.І., 2013

При використанні наших публікацій посилання на «УМ» обов'язкове.

Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.

Комерційні публікації виходять під рубриками:

«Український виробник», «Позиція», «Банківська справа»,

«Фінансова експертіза», «Здоров'я та біль», «Це — працює!»,

«Знайомтесь — новинка», «Партнерство», «Програми»,

«Проекти», «Альма-матер», «Продукт», «Протистояння»,

«Вітасмо», «Любов і الشا».

Матеріали із позначкою Ⓛ друкуються на правах реклами

Газета друкується
у видавництвах:
«Преса України» — у Києві
Зам. 3009071

«Видавничий дім

«Високий замок» — у Львові
Зам. блок № 369

Верстка та виготовлення

фотоформ —

комп'ютерний центр

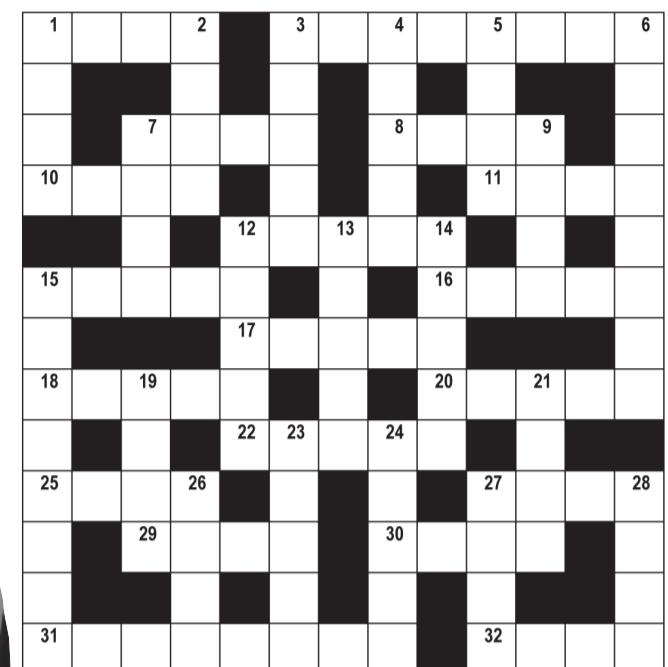
редакції «УМ»,

Газета виходить

у вівторок, середу,

п'ятницю — суботу (спільні номери)

Тираж 86734

КРОСВОРД ВІД МАЛАНКИ №71

По горизонталі:

1. Один із братів князя Ярослава, підступно вбитий, а пізніше канонізований Православною Церквою.
3. Дрібні кружальця, що вилітають із хлопавки. 7. Історична місцевість Києва. 8. Ім'я французького поета, автора «Інтернаціоналу». 10. Музичний стиль. 11. Французький актор, зірка фільму «Леон-кілер». 12. Спортивна гра англійських джентльменів. 15. Розділ книги. 16. Рівень, щабель по-англійськи. 17. Широке жіноче хутряне пальто-накидка. 18. Річкова німфа у давньогрецькій міфології. 20. Верховний правитель у деяких мусульманських країнах, а також людина, наділена владою на короткий час. 22. Німецький варіант імені Микола. 25. Давньогрецьке божество кохання з луком і стрілами. 27. Спеціальний ніж, який кріпиться до гвинтівки. 29. Чотиригранна скляна пляшка об'ємом тришки більше літра для зберігання горілки та інших алкогольних напоїв. 30. Місто в Криму, де є музей Лесі Українки. 31. Жіноче вбрання у вигляді безрукавки, елемент народного костюму. 32. Російський поет епохи Срібного віку.

По вертикали:

1. Рід чагарників або невисоких дерев родини розових, плоди якого мають лікувальні властивості. 2. Одне з найдревніших і одне з найменших міст України. 3. Давня назва литовського Каунаса. 4. Французька назва Різ-де-Ліон.

Кросворд №70 від 4 серпня

ПРИКОЛИ

На пошті чоловік із загіпсованою рукою просить жінку написати на листівці текст привітання та адресу. Жінка виконує прохання і запитує, чи може вона ще чим-небудь допомогти. Чоловік знову дає їй ту саму листівку і каже:

— Допишіть, будь ласка, в постскріпту: «Перепрошую за огидний почерк та орфографічні помилки».

На численні прохання населення в нашому районі відкрито службу одного вікна. Тепер не треба йти в префектуру, податкову, виши, школи, ДАІ, лікарні та інші установи. Хабарі в усіх відомства почали приймати в одному місці.

— Як ви думаете, чим краще заповнити валізу для подорожі?

— Звичайно ж, грошима!